Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Ἔτος Β' Ἀριθ. 78

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10 — Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20 — » » 10

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Αἱ ὡραιότεραι Ἑλληνίδες

«Μυοσωτὶς» Σμύρνη

Χρῶσα ἐπιδερμίδος: λευκόν. Μάτια: γαλανὰ σκοῦρα. Μαλλιά: ἀνοικτὰ καστανὰ πρὸς τὸ ξανθόν. Ἀνάστ.: 1 μ. 70. Ἐτῶν 19.

«Ἄσπρο τριαντάφυλλο» Ἀθῆναι

Χρῶμα ἐπιδερμίδος: λευκόν. Μάτια: καστανὰ ἀνοικτά. Μαλλιά: ξανθά. Ἀνάστημα 1 μ. 74. Ἐτῶν 24.

«Βιολέττα τοῦ ἀγροῦ» Θεσσαλονίκη

Χρῶμα ἐπιδερμίδος: σιτόχρουν. Μάτια: καστανὰ βαθειά. Μαλλιά: καστανά. Ἀνάστημα: 1 μ. 35. Ἐτῶν 19.

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν φωτογραφιῶν τῶν Καλλονῶν. Ἐκ τῶν 139 ληφθεισῶν ἡ ἐπιτροπή, ἐξαντλήσασα ὅλην τὴν αὐστηρότητά της καὶ λεπτολογήσασα ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν χαρακτηριστικῶν, ἐξεκαθάρισεν ἀριθμὸν δυσαναλόγως, τ' ὁμολογῶ, μικρὸν πρὸς τὸ σύνολον τῶν μετεχουσῶν. Ὁπωσδήποτε αἱ ἐκκαθαρισθεῖσαι, τῶν ὁποίων αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς συνεχῆ φύλλα τῆς «Σφαίρας» εἶνε πραγματικῶς ὡραῖαι, εἶνε καλλοναί. Τὸ τονίζω αὐτὸ διότι εἰς τὰ δημοσιευόμενα κλισὲ χάνουν πολύ, τρομακτικά. Μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἐν Ἑλλάδι ἀτέλειαν τῶν φωτογραφικῶν καὶ τσιγκογραφικῶν μέσων ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἐργασία. Παρ' ὅλην τὴν καταβληθεῖσαν προσοχὴν αἱ φωτοσκιάσεις, ποὺ δίδουν ζωὴν εἰς τὸ πρόσωπον λείπουν, αἱ ἀποχρώσεις τῆς ἐκφράσεως κατέστη ἀδύνατον ν' ἀποδοθοῦν καὶ συχνὰ ἐκεῖ ποῦ ὑπῆρχεν ἕνα γλυκὸ χαμόγελο δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνα στόμα κάπως στραβόν. Δι' αὐτὸ οἱ ἀναγνῶσται οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ δώσουν τὴν ψῆφόν των πρέπει νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι ψηφίζουν πραγματικὰς καὶ κατόπιν αὐστηροῦ ἐλέγχου ἀναδειχθείσας καλλονάς, νὰ λαμβάνουν δὲ ὑπ' ὄψει καὶ τὰς κάτωθι ἑκάστης εἰκόνος λεπτομερείας τῶν χαρακτηριστικῶν. Αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιεύονται ἀνὰ τέσσαρες εἰς κάθε φῦλλον. Καὶ διὰ κάθε φῦλλον αἱ ἀναγνώστριαι καὶ οἱ ἀναγνῶσται θὰ ψηφίζουν ὑπὲρ ἐκείνης ἐκ τῶν τεσσάρων τὴν ὁποίαν προτιμοῦν. Διὰ νὰ διεξαχθῇ δὲ κανονικὴ καὶ χωρὶς καλπονοθεύσεις ἡ ψηφοφορία θὰ γίνεται διὰ τοῦ κατωτέρω ψηφοδελτίου τὸ ὁποῖον θ' ἀποκόπτωσιν, θὰ συμπληρώνουν καὶ θὰ μᾶς ἀποστέλλουν καθ' ἑβδομάδα. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ σειρὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν φωτογραφιῶν ἀφέθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τύχην, κανονισθεῖσα διὰ κλήρου.

(1) ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ (1)

Ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 78 φύλλον τῆς «Σφαίρας» προτιμῶ τὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον .....

Τόπος διαμονῆς ..... Ὑπογραφὴ

Μὴ μοῦ Ἄπτου» Σάμος

Χρῶμα ἐπιδερμίδος: μελαχροινόν. Μαλλιά: σγουρὰ ἐβέννινα. Μάτια: πολὺ μαῦρα. Ἀνάστημα 1 μ. 68. Ἐτῶν 16.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΦΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Θεοῦ καὶ Καθηγητοῦ εὐδοκοῦντος, αἱ μαθητικαὶ ἐξετάσεις ἐτελείωσαν, τ' ἀποτελέσματα ἐξεδόθησαν, καὶ τώρα ἡ μαθητικὴ νεότης ἀναπνέει τὸν γλυκὺν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας· μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων της. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κ. Ὑπερσυντέλικος ἐτέθη δι' ἓν καλὸν τρίμηνον κατὰ μέρος, ἕνα ὁλόκληρον πρόγραμμα ζωῆς μετεβλήθη ἐκ θεμελίων. Τὸ δεσποινίδιον τοῦ Ἀρσακείου καὶ ὁ κυριάκος τοῦ Γυμνασίου, ἐννοοῦν τώρα νὰ ζήσουν ὅπως θέλουν αὐτοί. Ὕπνος καὶ μαχμουρλὶ ἕως τὰς δέκα τὸ πρωί, φαληρεὺς καὶ μπάνιο τὸ μεσημέρι, ἡ συνέχεια ἑνὸς αἰσθηματικοῦ μυθιστορήματος τὸ ἀπόγευμα, Ζάππειον τὸ βραδάκι, ποῦ καὶ ποῦ θεατράκι ἢ καμμία ἐκδρομὴ καὶ ὀλίγος ρωμαντικὸς περίπατος ὑπὸ τὸ σεληνόφως, ὡς εἶδος μαϊντανός ἰδοὺ τρόπος ζωῆς ἀναιμφισβητήτως ἀξιοζήλευτος.

*** Ἂν δὲ εἶνε ἀληθὲς τὸ λεγόμενον ὅτι τὰ φαληράκια καὶ τὰ Ζάππειάκια καὶἀταξάπαντα τὰ εἰς -άκια εὐνοοῦν ἐξαιρετικῶς τὰ φλερτάκια, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ σχολικὸς ἔρως ἐργάζεται μετὰ πάσης τῆς εὐσυνειδήτου δραστηριότητος ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον τοῦ θέρους.

Εὐτυχισμένη μαθητικὴ νεολαία! ἀπόλαυσε ὅσας χαρὰς σοῦ παρέχει σήμερον ἡ ζωή, διότι αὔριον, ὅταν ἀκριβῶς φθάσῃ ἡ στιγμὴ τὴν ὁποίαν ἕναγ ὀνίως προμμένεις διὰ ν' ἀποτινάξῃς τὴν σκλαβιὰν τῶν θρανίων, θ' ἀντιληφθῇς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία γλυκυτέρα ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν αὐτήν. Δὲν εἶμαι μόνον ἐγώ, ὅλοι μας ἐνθυμούμεθα μὲ πραγματικὴν νοσταλγίαν τὰ μαθητικά μας χρόνια.

*** Ἀλλὰ καὶ οἱ φοιτηταὶ δὲν τὰ περνοῦν ὀλιγώτερον καλὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν διακοπῶν. Τοὺς παρομοίασαν μὲ τ' ἀποδημητικὰ πτηνὰ καὶ πόσον ἐπιτυχῆ ἡ παρομοίωσις αὐτή! Μετὰ τὴν τύρβην τῆς πολυθορύβου ἀθηναϊκῆς ζωῆς, ἀναπαύονται τώρα εἰς τὴν ἐπαρχιοῦλαν των, εἰς τὸ ἡρεμον Χωριουδάκι των, τονώνουν μὲ τὴν κατὰ φύσιν ζωὴν τὰ νεῦρα των, ἀνανεώνουν εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς τοὺς πνεύμονάς των, καὶ ἀποταμιεύουν νέας δυνάμεις διὰ νὰ κάμουν πάλιν τὸν Σεπτέμβριον ν' ἀντηκήσῃ ἡ συνοικία τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τὰς κιντάδες των ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς πολυθελκήρου γειτονοπούλας.

Ἂς μὴ τοὺς ἀνησυχῶ μὲ τὰ γεροντικὰ παραλληρήματά μου· εἶνε τόσον ἐπιβεβλημένη ἡ ἀνάπαυσίς των!

Ο ΠΥΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

Τὸ συνελθὸν τὸν παρελθόντα μῆνα ἐν Γενεύῃ φεμινιστικὸν συνέδριον ἠσχολήθη ἐπὶ τῶν ἑξῆς ζητημάτων: Ἐκπόνησις καταστατικοῦ χάρτου διὰ τὰς γυναῖκας· τὸ ἔργον τῶν γυναικῶν εἰς τὰ κοινοβούλια· ἡ ἀνάμιξις τῶν γυναικῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν· τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα καὶ ἡ ἰδιωτικὴ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ· εἰς τὰ κράτη ὅπου ἀπέκτησαν ψῆφον αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ συνεργάζωνται μὲ τὰ ἀνδρικὰ πολιτικὰ κόμματα ἢ νὰ καταρτίζωσιν ἴδια κόμματα; ἡ ὀργάνωσις προπαγάνδας ὑπὲρ τῆς γυναικείας ψήφου· ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν συζύγων καὶ μητέρων, τῆς μητρότητος ἀναγνωριζομένης ὡς «κοινωνικῆς ἐργασίας»· ἀγὼν ἐναντίον τῆς καταττώσεως καὶ διαφθορᾶς τῶν γυναικῶν· ἡ ἀναγνώρισις ἰδίας ἐθνικότητος καὶ κατοικίας εἰς τὴν ὑπανδρον γυναῖκα· αἱ ἐπὶ τῶν τέκνων συνέπειαι τῆς νομίμου καταστάσεως τῆς γυναικός.

Εἰς τὸ συνέδριον, τοῦ ὁποίου προήδρευσε ἡ κυρία Οὐΐτ Σλουμπερζὲ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθηταν πολλαὶ βουλευτίνες διαφόρων κρατῶν, μετέσχον ἀντιπρόσωποι 28 ἐν ὅλῳ ἐθνῶν, δηλαδή: Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἡν.Πολιτειῶν, Ἰταλίας, Ἰαπωνίας, Γερμανίας, Αὐστρίας, Αὐστραλίας, Νοτίου Ἀφρικῆς, Βουλγαρίας, Δανίας, Αἰγύπτου, Ἱσπανίας, Φινλανδίας, Ὀλλανδίας, Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, Ἰσλανδίας, Λουξεμβούργου, Νορβηγίας. Παλαιστίνης, Ρουμανίας, Σερβίας, Σουηδίας, Ἑλβετίας, Τσεχοσλοβακίας, Οὐραγουάης, Οὐκρανίας καὶ Ἑλλάδος.

Ἂς εὐχηθῶμεν τοῦ χρόνου νὰ χιλιάσουν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μέσ' τὴ ματιά σου καὶ στὰ φιλιά σου,
ποθῶ νὰ σβύσω κάθε πνοή.
Ποθῶ μονάχος στὴν ἀγκαλιά σου
ποθῶ νὰ λυώσω σὰν τὸ κερί.

Κι' αὐτὰ τὰ μάτια ποὖν' ὅλο μαῦρα
γεμάτα λαύρα σὰν μὲ θωροῦν
πόθους μ' ἀνάβουν καὶ μ' ἀνεβάζουν
σ' ὕψη αἰθέρια ποὺ δὲ γυρνοῦν.

Δ. Δούλης

Τὸ χρονικὸν τῆς καρδίας

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΑ

Ὁ ἀναγνώστης μου κ. Λ. Α. ἀπὸ τὴν Σμύρνην, ζητεῖ μερικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ ὅσων ἔγραψα σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς Γυναικός. Θὰ τοῦ τὰς δώσω εὐχαρίστως, διότι φαντάζομαι ὅτι θὰ ἐνδιαφέρουν καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μου.

Κι' ἐν πρώτοις θὰ τοῦ ἐξηγήσω πῶς ἐννοῶ τὰ κομπλιμέντα. Ὄχι παιδαριωδίες, ὄχι σαχλαμάρες κοινότερον, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐλέγοντο μία φορὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ καλπάζοντος ὑπερρωμαντισμοῦ καὶ ἀπὸ μεγάλους τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ σήμερον δὲν κάνουν οὔτε διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδία. Ὄχι «ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου» οὔ.ε καὶ «ἂν γιὰ ὅλον τὸν κόσμον εἶσαι ἕνα μικρὸ κάτι, γιὰ μένα εἶσαι τὸ πᾶν». Αὐτὸ ἐτὸ πᾶν» εἶνε μεγάλη λέξις καὶ αἱ μεγάλαι ἀλλὰ κεναὶ λέξεις δὲν ἔχουν πέρασιν πλέον εἰς τὴν κουρασμένην καὶ πεζὴν ἐποχήν μας. Κομπλιμέντο ἐννοῶ μίαν ἐξυπνον, λεπτὴν φρᾶσιν, μίαν ἀβρὰν ἀπάντησιν ἑτοίμως διδομένην καὶ μαρτιρούσαν προθυμίαν, ἐνδιαφέρον, συμπάθειαν, ἂν θέλετε, οὔτε φαμφαρονικὴν ὅλως, οὔτε ὑπερβολικὰ κολακευτικήν. Διότι ἂν ἀπλωθῆτε εἰς ἀκατασχέτους αἰσθηματολογίας, ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος τὸ διαβολεμμένο δεσποινίδιον, ὅπως εἶνε ὅλα τὰ δεσποινίδια τῆς ἐποχῆς μας, νὰ σᾶς πάρῃ εἰς τὸν μεζέν. Καὶ ἀλλοίμονόν σας τότε!

Ἐγὼ φθάνω μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ εἰπῶ ὅτι καὶ ἕνα ἐξυντνο πείραγμα, διακριτικὸ πάντως, ἀποτελεῖ κομπλιμὰν σήμερον. Εἶπα πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν δεσποινίδα ἐπίτηδες, διότι εἶχα λόγους νὰ τὴν πειράξω, ὅτι ἂν ἤμουν ζωγράφος θὰ ἔπαιρνα μαθήματα ἀπὸ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν μακιγιάρεται. Καὶ ὅμως ἡ δεσποινὶς ἐγέλασε. κολακευμὲ ἡ διότι ἐξῆρα τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματός της. Φανταζεσθε μὲ πόσην εἰρωνικὴν διάθεσιν θὰ μὲ ἤκουεν ἡ αὐτὴ δεσποινὶς ἐὰν τῆ ἔλεγα ὅτι εἰς τὸ πρόσωπόν της ἔχει τὸ χῶμα τῶν ρόδων καὶ τῶν κρίνων;

Ὅσον διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβολῆς, παρακαλῶ τὸν κ. Λ. Α. νὰ μὴν πιάρνῃ τοῖς μετρητοῖς ὅ,τι γράφεται εἰς τὰ θεατρικὰ ἔργα καὶ τὰ μυθιστορήματα. Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς ἀντλοῦν τὰ θέματά των ἀπὸ τὰς ἐξιρέσεις καὶ τὰ ἐξοχώκουον μάλιστα κατὰ τρόπον ποὺ σπανιώτατα, ἂν μὴ ποτέ, συναντῶνται ἀνάλογοι περιπτώσεις εἰς τὴν ζωήν. Ἂν ἔπαιρναν τὰ θέματά των ἀπὸ ὅ,τι κατὰ κανόνα γίνεται, τὰ ἔργα των δὲν θὰ εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον. Οὔτε ἄλλως τε μὲ ὅσα ἐγὼ γράφω ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἔχω ὑπ' ὄψει που τοὺς μεγάλους καὶ παραφόρους ἔρωτας, τῶν ὁποίων ὁσημέραι σπανίζουν τὰ παραδείγματα. Οἱ ἔρωτες αὐτοὶ εἰς οὐδένα νόμον καὶ οὐδεμίαν λογικὴν ὑπάγονται διότι περιάγουν τὸν ἄνθρωπον εἰς μίαν ἔκφρονα κατάστασιν. Εἶνε πολὺ γνωστὴ μία πολὺ ὡραία καὶ δυνατὴ σκέψις: «Ἐὰν ἀγαπᾶς γιὰ ν' ἀγαπηθῆς, ἀγαπᾶς σὰν ἄνθρωπος· ἂν ἀγαπᾶς μόνον γιὰ ν' ἀγαπᾶς, ἀγαπᾶς σὰν Θεός». Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ θεοὶ οὔτε εἰς νόμους, οὔτε εἰς κανόνας ὑπάγονται. Ἐγὼ δμιλῶ περὶ τῶν συνήθων καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα εἰς τὴν σύγχρονον ζωὴν συναντωμένων σχέσεων μεταξὺ Ἀνδρὸς καὶ Γυναικός. Εἰς τὰς σχέσεις αὐτὰς πρέπει ἐν ἀρχῇ ὁ Ἄνδρας νὰ δείχνεται τρυφερος, καὶ κατόπιν, χωρὶς ν' ἀπαρνῆται ἐντελῶς τὴν τρυφερότητά του, νὰ ἀποκτᾷ ἐπιβολὴν ἐπὶ τῆς Γυναικός. Ἂν βοηθοῦν καὶ τὰ ἠθικὰ προσόντα εἰς τοῦτο, τόσο τὸ καλλίτερον· ἀλλὰ κυρίως ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς εἶνε ἐκεῖνος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιβληθῆ. Οὔτε δὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ διαθέτῃ ἐξαιρετικὰ ἐφόδια, δεδομένου ὅτι ἡ Γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ θὰ εἶνε διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς ἀνταξία του, ὅπως κατὰ κανόνα συμβαίνει.

ΡΟΜΕΟ

Η ΘΛΙΨΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τώρα ἡ σελήνη σ' ὄνειρο νυχελικὸ μισεύει.
σάνμιὰ ὀμορφιὰ ποὖχει σ' ἀχνὰ πούπουλα ξυπλωθῇ
καὶ ποὖ γλυνοερμβάζοντας λαφρὰ-λαφρὰ χαϊδεύει
τὰ στρογγυλὰ τὰ στήθη της πρὶν ἀποκοιμηθῇ.

Σὲ προσκεφάλια ἀτλαζωτὰ καὶ μαλακὰ σὰν χιόνι,
πεθαίνοντας σὲ μακρυὲς πέφτει λιγοθυμιὲς
καὶ σ' ὀραματισμοὺς λευκοὺς τὰ μάτια της καρφόνει
ποὺ στὰ οὐράνια ἀπλώνονται σὰν ἄνθισες χρυσές.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ στὴ γῆ, πάνω στὸ λιγωμό της
ἀφίνει κανένα κρυφὸ δάκρυο καὶ κυλάει
ὁ ποιητὴς ποὺ ἔαγρυπνᾶ καὶ τὴν δοξολογάει
παίρνει στὴ φοῦχτα αὐτὸ τ' ὀλοχρὸ ἀργυροδάκρυό της
ποὺ τρεμολάμπει ἰριδωτὸ σὰν ὀπαλιοῦ κομμάτι
καὶ τ' ἀποκρύβει στὴν καρδιὰ μακρυὰ ἀπ' τοῦ ἡλιοῦ [τὸ μάτι!

(Μετάφρ. Γ. Σημηριώτη) *Μπωντλαίρ*

ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΙΑΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΥΟ;

Ὁ Γιῶργος βρισκόταν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι! Καὶ ἡ δύο ἀδελφὲς ἦταν ὥμορφες, τῆς ἴδιας ἡλικίας—ἦσαν δίδυμες—καὶ εἶχαν φυσικὰ καὶ ἡ δύο τὴς ἴδιες προῖκες, λοιπὸν δὲν ἤξευρε πιὰ νὰ διαλέξῃ. Τὸν καλοκτύταζαν καὶ ἡ δύο· ὅσο γιὰ τὴ μητέρα, κι' αὐτὴ τὸν ἐκομπλιμεντάριζε τόσο ποὺ βέβαια μὲ μεγάλη της χαρὰ θὰ τ' ἔκαινε γυιόν της.

Ὁ καιρὸς ὅμως ἐπερνοῦσε καὶ ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ ὁ Γιῶργος ποίας ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς θὰ ἐζητοῦσε τὴν χεῖρα, μὰ ἔλα ποὺ ἀδίσταζε! Τοῦ ἄρεσε καὶ ἡ κασταγή, τοῦ ἄρεσε καὶ ἡ ξανθὴ καὶ δὲν ἤξευρε οὔτε αὐτὸς ποίαν ἐπρετιμοῦσε...

Εἶπε νὰ τὸ ρίξῃ στὴν τύχη καὶ ἄρχισε νὰ στοιφογυρίζῃ μιὰ πεντάρα «κορώνα ἢ γράμματα», ἀλλὰ μόλις ἔπεσε ὁ κλῆρος στην ξανθὴ ἀμέσως τοῦ ἦλθε προτίμησις γιὰ τὴν κασταγή, ὕστερα πάλι τοῦ ἦλθε προτίμησις γιὰ τὴν ξανθὴ καὶ οὔτω καθεξῆς ὅσο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα συμπέρασμα.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐπῆρε μιὰ ἀπόφασι καὶ ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῶν ὑποψηφίων... δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ διαφορετικὰ ἀφοῦ εἶχε ἀναγγειλει ἀπὸ τὴν προηγουμένη εἰς τὴν μητέρα των, πῶς εἶχε νὰ τῆς μιλήσῃ περὶ σπουδαιοτάτου ζητήματος.

Ἐπῆγε λοιπὸν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ζητήσῃ ἐκείνην ἀπὸ τὸς δύο ἀδελφὰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔβλεπε πρώτην ἢ πρῶτον θ' ἄκουγε τ' ὄνομά της.

Ἡ Κα Καραντινοῦ—ἡ πολύφερνος χήρα—ἦταν, παρ' ὅλα τὰ 39 χρονάκια της, ἀνυπροτάτη, ἠμποροῦσε δὲ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ἔκαμνε ἀρκετὴν γιγούραν διότι ἦτο πολὺ νόστιμη καὶ ἀρκετὰ προκλητική. Τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι καὶ ἐκάθησε κοντά του εἰς τὸν καναπέ. Κατ' ἀρχὰς ἡ ὁμιλία περιεστράφη εἰς διάφορα κοσμικὰ νέα, ἐνῶ ὁ Γιῶργος ἀδημονοῦσε ν' ἀκούσῃ ποῖον ὄνομα θὰ τοῦ ἀνέφερε πρῶτο, διὰ ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ τί περίεργον! ἡ Κα Καραντινοῦ ἦτο τόσον διαφορετικὴ σήμερα... τὸν ἐκύτταζε τόσον περίεργα, τοῦ ὡμίλοῦσε μὲ τόσην γλύκα καὶ ἐφοροῦσε ἕνα φόρεμα τόσον γενεκολτέ, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ὑποψηφίου ἔπεφταν διαρκῶς εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κορσάζ...

Δύο τρεῖς φορὲς τὰ χέρια της ἤγγισαν τὰ ἰδικά του καὶ ἠσθάνθη ἕνα ρίγος καὶ διατρέχῃ ὅλον του τὸ σῶμα... Πῶς δὲν εἶχε προσέξει τόσον καιρὸ τὴν μητέρα τῆς ὁποίας ἡ φυσιογνωμία ἀπετέλει τρόπον τινα ἕνα κρᾶμα τῆς ὡραιότητος τῶν δύο θυγατέρων της...Ναὶ εἶχε τὰ μάτια τῆς ξανθῆς, τὰ μαλλιὰ τῆς κασταγῆς, τὸ μειδίαμα τῆς μιᾶς καὶ τὰ μελαγχολικὰ τὰ ὀνειροπόλα μάτια τῆς ἄλλης. Καὶ ἐκτὸς τούτου ἦτον πιὰ τελεία, ὥριμος, δεμένη γυναῖκα, γεμάτη χυμούς, τοὺς ὁποίους δὲν βρίσκει κανεὶς εἰς τὰς νέας. Ἄλλως τε σὰν μητέρα ποὺ ἦτο, θὰ εἶχε καὶ μεγαλείτερην ἀπ' τὴς κόρες της προῖκα. Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ νέου, καὶ ὅτων ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ βλέμμα ρεμβόδες, ὁ Γιῶργος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ ἐφίλησε μὲ πάθος, ἐνῶ τῆς ἐψιθύρισε γλυκά:

— Σ' ἀγαπῶ! ἐσένα ἀγαπῶ! Ἐσὺ εἶσαι ἡ ὀνειρεμένη σύζυγος!..

Μ ΣΤΗΡΙΟΣ

— Ὁ ἔρως εἶνε ἰσχυρότερος καὶ ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν, ἀφοῦ μᾶς ἐξαναγκάζει ν' ἀγαποῦμε μίαν γυναῖκα, μολονότι μᾶς περιφρονεῖ.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

Ἀναγινώσκομεν εἰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας τὸ κάτωθι χειρουργικὸν θαῦμα:

«Ἡ τέως αὐτοκράτειρα Εὐγενία, σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος Γ', ἡλικίας σήμερον 93 ἐτῶν ὑπέστη ἐγχείρισιν καταρράκτου. Ἡ ἐγχείρισις ἐπέτυχε, καὶ τώρα ἡ Αὐτοκράτειρα, ἡ ὁποία χαίρει ἄκραν ὑγείαν, μπορεῖ καὶ ταξειδεύει καὶ διαβάζει ἐφημερίδα».

Ἀνέλογα πρὸς αὐτὸ χειρουργικὰ θαύματα ἐπιτυγχάνει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη διὰ τῆς θαυματουργοῦ χειρὸς τοῦ διαπρεποῦς μας Ὀφθαλμολόγου—Ὑφηγητοῦ κ. Σπήλιου Χαραμῆ, πανελληνίως γνωστοῦ διὰ τὰς ἐπιτυχεστάτας αὐτοῦ ἐγχειρίσεις, ἀκόμη καὶ τοῦ δυσκολωτέρου καταρράκτου, καὶ εἰς ἡλικίαν ἀκόμη μεγαλειτέραν τῆς τῆς Αὐτοκρατείρας Εὐγενίας. Αἱ τρεῖς τελευταῖαι αὐτοῦ ἐπιτυχεῖς ἐγχειρισεις εἰς τὴν κ. Βέργη καὶ τοὺς κ. κ. Ἠγουμενον Ἀμβρόσιον καὶ εἰς γραῖαν Μόσχη ἡλικίας ΑΠΟ 85 ΕΓΩΝ ΜΕΧΡΙΣ 95, τυφλοὺς δὲ ἐκ καταρράκτου ΑΠΟ 8 ΕΤΩΝ ΜΕΧΡΙ 12, μαρτυροῦσιν ὅτι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὑπολείπεται καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη ἐν τῷ προσώπῳ ἑνὸς τῶν δεινοτέρων παρ' ἡμῖν Ὀφθαλμολόγων χειρούργων, τοῦ κ. Σπηλ. Χαραμῆ.

14 ΞΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ 14

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Μετάφρασις Λίδος ALEX

— Νὰ καθήσῃς φρόνιμος σ' ἕνα πάγκο καὶ νὰ μᾶς περιμένῃς!

Καὶ ἡ Λινέττα ἐξηφανίσθη, ἐνῶ ὁ Γκαΐ ἐξηπλώθη εἰς τὴν καταπράσινη χλόη καὶ ἐβυθίσθη εἰς γλυκεῖς ρεμβασμούς.

Ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς ποὺ κατῴκει εἰς τὸν Πῦργον, ἡ γυναικαδέλφη του τὸν εἶχε καταθέλξῃ.

Τὴν ἠγάπα ὡς ἀδελφὴν καὶ μὲ θλίψιν του ἐσυλλογίζετο ὅτι θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο μίαν ἡμέραν καὶ τὶς οἶδε πότε θὰ τὴν ξαναέβλεπε! Ἀλλοίμονον! Μήπως μετ' ὀλίγους μῆνας δὲν θὰ ἔφευγε μακρὰν τῆς Γαλλίας ἐγκαταλείπων τὸν προσφιλῆ πῦργον, τὸν ἀδελφόν του καὶ αὐτὴν ποὺ τόσον εἶχε κατορθώσει ν' ἀγαπηθῇ; Καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ παρουσιάζει τόσα ἀπρόοπτα, τόσους κινδύνους! Ἕνα ναυάγιον, μία τρικυμία, ἕνα ἀτυχὲς συμβάν...καὶ δὲν θὰ ἐπανέβλεπε ποτὲ πλέον τὰ προσφιλῆ πρόσωπα...

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του ὁ Γκαΐ ἤρχιζε νὰ δειλιᾷ, ἐνῶ συνήθως ἦτο τόσον αἰσιόδοξος καὶ ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ κανένα μεγάλο ταξεῖδι, δὲν ἠσθάνετο τὸν παραμικρότερον δισταγμόν.

Ἀλλὰ νὰ καὶ πάλιν ἡ χαρούμενη φωνὴ τῆς Λινέττας ποὺ ἤρχετο νὰ διακόψῃ τοὺς πένθιμους συλλογισμούς μου:

— Γκαΐ! ποῦ εἶσαι; Δὲν σὲ βλέπω. Τρέχα νὰ συναντήσῃς τὸν Ζὰκ ποὺ κατεβαίνει καὶ σὲ λίγο ἔρχομαι κι' ἐγώ!

Ὁ Γκαΐ ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ πρὸς προϋπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις βοηθούμενος ἀπὸ μίαν ῥάβδον ἔρχετο πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ ἔτεινε τὸν βραχίονά του.

— Θέλεις νὰ κσμωμε μία βόλτα εἰς τὸ πάρκο ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ Λινέττα; τὸν ἠρώτησε.

— Ναὶ ἔνας μικρὸς περίπατος θὰ μᾶς ὠφελήσῃ, ἀπήντησεν ὁ Ζὰκ καὶ ἐπέρασε τὸ χέρι του εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἀπὸ ποῖο μέρος θέλεις νὰ πᾶμε;

— Ἀπ' ὅπου θέλεις. Ξεύρεις ὅτι γιὰ μένα ὅλα εἶνε τὸ ἴδιο... κι' ἕνα μελαγχολικὸ μειδίαμα συνώδευσε τὴν φρᾶσιν του.

Λυπημένος διότι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εἶχε λυπήσει τὸν ἀδελφόν του ὁ Γκαΐ ἐσιώπησε στε νοχωρημένος.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ σὲ βλέπω λιγάκι μόνον, εἶπε σὲ λιγάκι ὁ Ζάκ, γιατὶ ἤθελα νὰ μιλήσωμε μαζὺ γιὰ κάτι ποὺ ἀνησυχεῖ πολύ...

— Τί τρέχει; φαίνεσαι ἐν τούτοις τόσο εὐτυχισμένος!

— Καὶ εἶμαι περισσότερο ἀφ' ὅτι μπορεῖς νὰ φαντασθῇς,ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ τώρα δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία μου, παρὰ ἡ εὐτυχία μιᾶς ἄλλης.

— Γιὰ τὴν Λινέττα θὲς νὰ πῇς; ἀνέκραξεν ὁ Γκαΐ.

— Ναί! φοβοῦμαι μὴν κουρασθῇ νὰ περιποιεῖται διαρκῶς ἕναν ἄρρωστο ποὺ...ἀργεῖ νὰ γίνῃ καλά...

— Εἶσαι τρελλός!

— Ἀλλοίμονον! ὄχι.

— Μὰ τί σὲ κινει νὰ ὑποπτεύεσαι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Ἡ Λινέττα σ' ἀγαπᾶ κι' ἐπομένως ὅ,τι κάνει τὸ κάνει μ' εὐχαρίστησι.

Μὲ λίγο δισταγμὸν τότε ὁΖὰκ τὸν ἐκύτταξε κουνῶντας τὸ κεφαλί.

— Ναί, εἶπε, μοῦ ἔχει ἀποδείξει τόσες φορὲς πόσο μεγάλος εἶνε ὁ ἔρως της, ἀλλὰ τρέμω μήπως φτάσει στιγμὴ καὶ μετανοήσῃ γιὰ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε...

— Γιατὶ θέλεις νὰ μετανοήσῃ – τὸν διέκοψεν ὁ Γκαΐ λιγάκι στενοχωρημένος—ἡ Λινέττα φαίνεται τόσον εὐχαριστημένη, τόσον εὐτυχής!

— Τὸ ἴδιο ἐσκεπτόμουνα κι' ἐγὼ ἕως τώρα ἀλλὰ ἐδῶ καὶ ὀλίγον καιρὸ μία τρομερὴ ὑποψία μὲ βασανίζει.

— Ὑποψία! τί θὲς νὰ πῇς;

— Νά, μέσα στὸ αἰώνιο σκοτάδι ποὺ ζῶ δύο ὁλόκληρα χρόνια, ἔμαθα νὰ μαντεύω χωρὶς νὰ βλέπω, ἔμαθα νὰ αἰσθάνωμαι ὅσα γίνονται γριγύρω μου, ἔμαθα νὰ καταλαβαίνω ὅ,τι προσπαθοῦν νὰ μοῦ κρύψουν, ἔμαθα νὰ ἐννοῶ τὰ σιωπηλὰ δάκρυα.... Ἄκουσε λοιπὸν καὶ πίστεψέ με, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Λινέττα πολλὲς φορὲς κλαίει κρυφὰ καὶ συχνὰ ἡ φωνή της τρέμει σὰν νὰ προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ λυγμούς.

Ὁ Γκαΐ, τοῦ ὁποίου ἡ στενοχωρία ἐκορυφοῦτο ἐφ' ὅσον ὁ ἀδελφός του ὡμίλει, προσεπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ, ἀλλὰ μὲ μίαν μίαν χειρονομίαν ὁ Ζὰκ τὸν διέκοψε:

— Ὄχι, Γκαΐ, τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα, φανοῦ εἰλικρινὴς ἀδελφέ μου καὶ πές μου ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξακριβώσω μόνος μου:

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Μικρὰ μαθήματα διὰ μεγάλους μαθητάς)

— Ἐλᾶτε λοιπόν, κοριτσια μου, ἐλᾶτε, παλληκαράκια μου, τώρα ποὺ ἐκελειώσατε τα μαθήματά σας, νὰ κυττάξουμε λιγάκι καὶ τὴν Ἐπιστήμην τῆς Καρδίας, γιατὶ πολὺ τὴν παραμελήσατε ἕως τώρα, κακόπαιδα! Ἔλα, σὺ δεσποινίς...ναί, σὺ μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια...γιὰ πέ μου ἀγάπησες ποτὲ ἕως τώρα;

— Ὄχι ὄκομη, κυριε καθηγητά.

— Ὄχι!!! Γιατί, κοπέλλα μου;

— Μά..νά..θελω ν' ἀγαπήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα ἀκόμη, γιατὶ δὲν βρῆκα ἕως τώρα τὸν νέον ποὺ ὀνειρεύομαι.

— Ἀ! δεσποινίς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ μαλλώσω...δὲν κάνεις καθόλου καλά...

— Ὄχι, κύριε καθηγητα, μὴ μὲ μαλλώνετε.. θ' ἀγαπήσω κι' ἐγώ, σᾶς τὸ ὑτύσχομαι, μὰ περμιένω νὰ βρῶ μία εὐκαιρία καλή, καλλίτερη ἀπ' ὅσες μοῦ ἐπαρουσιασθῆσαν ὡς τώρα.

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ σφάλμα σου, μικροῦλα μου. Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅλοι ὅτι στὸν ἔρωτα ποτὲ δὲν περιμένουν τὴν «καλλίτερη» εὐκαιρία. Ἡ εὐκαιρία δὲν περνᾶ κάθε πέντε λεπτά, διότι δὲν εἶνε τράμ. Ἄλλως τε μὴν ξεχνᾶτε ὅτι πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ἀναβλητικοὶ ποὺ περιμένοντας πάντα τὸ τελευταῖο τραμ, τὸ χανουν κι' αὐτό. Καὶ ξεύρετε πῶς λέγεται αὐτό;

— Ῥαφι, κύριε καθηγητά.

— Ἀκριβῶς, μικρούλα μου. Φρόντισε λοιπὸν ν' ἀγαπησῆς, γιατὶ τὰ χρόνια περνοῦν κι' ἡ καρδιὰ μαραίνεται... Ἐσύ πάλι, κύριέ μου γεωρέ, μὲ τα σγουρα μαῦρα μαλλιά, γιατί αγ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Comte de la Villiers de l'Isle-Adam

Εἶνε ἀληθινὴ ἱστορία ; Εἶνε παραμῦθι ; Δὲν μπορῶ νὰ ξεύρω. Μοῦ τὴν εἶπε ἕνα δειλινὸ ἡ γιαγιά μου ὅταν πάτησα τὰ εἰκοσί μου χρόνια· τὴν εἶχε ἀκούσει σπ' τὸν προσπάπο της δίχως κι' αὐτὴ νὰ ξεύρῃ ἂν ἦταν ἀληθινὴ ἡ ἱστορία. Ὅ,τι κι' ἂν εἶνε ὅμως δείχνει πῶς δὲν πρέπει καγεὶς νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἀγάπη μιανῆς Βασίλισσας, γιατὶ ἡ Βασίλισσες ἐκδικοῦνται σκληρὰ καὶ δίχως λύπη.

Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ὁ κόμης Κάρολος ντὲ Μὼλ πού τὸν ἀγάπησε ἡ Βασίλισσα τοῦ καιροῦ ἐκείνου Ἰζαμπό, ἡ γυναίκα τοῦ Καρόλου V, ποὺ ἐπασίλευσε στὴ Γαλλία ἀπὸ τὸ 1404 κι' ἐδῶθε.

Ὅσο ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς ἦταν μυαλωμένος καὶ οἰκονομος, τοσο ἡ γυναῖκα του ἦταν ἀληθινὴ καὶ σπάταλη. Ἤταν σκλαβὰ τῶν πειρασμῶν τῆς σάρκας της ἡ Ἰζαμπο, κι' ἂν δὲν ἦταν βασίλισσα θἄχε γίνει μεγάλη κοκότα· ὅμως καὶ βασίλισσα ποὺ ἦταν δὲν ἔπαυε νὰ φέρνεται σὰν κοκότα. Ὅλο τὸ Παρίσι βούζε ἀπὸ τὰ ἐρωτικά της ἐπεισόδια. Καὶ κοντα στοὺς ἄλλους ἤρθε κι' ἡ σειρὰ τοῦ κόμητος Καρόλου ντὲ Μωλ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ τὸν ἔκανε εὐγοούμενό της. Νέος κι' εὔμορφος, πλούσιος κι' ἱπποτικὸς ὁ κόμης, πολλὲς καρδιὲς εἶχε κάψει ὥς τῶρα καὶ τ' ἄξιζε σ' ἀλήθεια αὐτὴ ἡ βασιλικὴ εὔνοια.

Γλεντζὲς μὲ τόνομα ὁ κόμης καὶ μιὰ νύχτα καθὼς βρισκόταν στὰ κέφια ὠρκίσθηκε μὲ στοίχημα μπρὸς σ' ὅλη τὴν παρέα του νὰ γίνῃ ὥς μεθάνριο κιόλας ὁ ἐρωμενος τῆς ὡραίας Βερενίκης, μιᾶς νέας ποὺ ὅλοι ποθοῦσαν τα καλλη της κι' αὐτὴ κανέναν δὲν ἤθελε.

Γιὰ κακή του ὅμως μοῖρα ὁ ὅρκος του αὐτὸς πῆγε σ' αὐτιὰ τῆς Βασίλισσας κι' ἀμέσως ἡ ζηλεια τῆς ἐσάγκασε τὴν καρδιά. Νὰ τὴν περιφρονῇ αὐτὴ ποὺ τοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ γίνῃ ἐρωμένος της, γιὰ νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὴ Βερενικη! Αὐτὴ τὴν προσβολὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀνεχθῇ ἡ βασιλικὴ της ὑπερηφανεια κι' ἀπεφασισε νὰ ἐκοικηθῇ σκληρὰ τὸν ἄπιστο κι' ἀχάριστον ἐρωμένο της. Δὲν εἶπε τίποτε, μόνο τοῦ παρηγγειλε, ὅπως ταχτικὰ γινόταν, ὅτι τὸ ἄλλο βραδυ θὰ τὸν περίμενε στὰ βασιλικὰ της δωματα νὰ περάσουν τὴν νύχτα μαζί. Ὁ κόμης, δίχως νὰ ὑποψιασθῇ τίποτε, πῆγε τὸ ἄλλο βραδυ. Γιὰ πολλὴ ὥρα μεθοῦσαν ἀπὸ ἡδονὴ ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλια τοῦ ἄλλου. Κι' ὅταν ὁ κόμης ἀποκαμωμένος πιὰ ἔγειρε στὸν κόρφο της νὰ ἡσυχασῃ κι' αὐτὴ μὲ γαλυφιὲς καὶ χαϊδα προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀποκοιμησῃ, μιὰ ξαφνικὴ μεγάλη βοὴ σηκωθῆκε κι' ἡ καμπάνες τῆς πυργκαγιᾶς ἀκούστηκαν. Ὁ κόμης ἔστρεψε τὸ κεφαλι κι' εἶδε μιὰ κόκκινη ἀναλαμπὴ νὰ φωτίζῃ τὸ παραθυρο.

— Πυρκαγια, εἶπε. Καὶ φαίνεται νἄνε κάπου ἐδῶ κοντά.

Ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, γιὰ νὰ πάῃ στὸ παράθυρο νὰ ἰδῇ που ἦταν ἡ πυρκαγιά, μὰ ἡ Βασίλισσα δὲν τὸν ἄφηκε.

— Τί μᾶς μέλλει ὅπου κι' ἂν εἶνε, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου καὶ σὺ στὴ δική μου...Ὄχι, μὴ σηκώνεσαι, καλέ μου, σὲ θέλω ἐδῶ κοντα μου, γιατὶ χθὲς ἀκριβῶς ἔβλεπα ἕνα κακὸ ὄνειρο...

— Τί ὄνειρο, ἀγάπη μου ; ρώτησε ὀνύποπτα ὁ κόμης.

— Νά...πάρε τάχα εἶχες βάλει φωτιὰ στὸ σπίτι τῆς ὡραίας Βερενίκης γιατὶ δὲν κατώρθωσες νὰ τὴν φέρῃς μὲ τὰ νερά σου ὅπως εἶχες ὁρκισθῆ προ ἡμερῶν κι' ἔτσι θἄχανες τὸ στοίχημα.

Ὁ κόμης ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ : — Τὸ στοίχημα ! Ποιὸ στοίχημα ; ρώτησε κάνοντας πῶς δὲν ξεύρει τίποτε.

— Ἔλα δά ! κάνεις πῶς δὲν τὸ θυμᾶσαι !... Τὸ στοίχημα ποὺ ἔβαλες νὰ γίνῃς ἐρωμένος τῆς Βερενίκης.

— Ἄ, ναί...τώρα θυμοῦμαι, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ἐκεῖνος. Μὰ ἔφρεις, ἀγάπη μου, ἤμουν μεθυσμένος καὶ γι' ἀστεῖα τὄλεγα.

— Αὐτὰ θὰ τὰ πῆς σὲ λίγο στὸ δικαστήριο, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ σαρκασμὸ ἡ Βασίλισσα, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά του. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς κανεὶς δὲν θὰ σὲ πιστέψῃ. Ὅλοι ξέρουν τὸ στοίχημα ποὺ ἔβαλες καὶ ὅλοι ἐσένα θὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι ἔβαλες τὴ φωτιὰ στὸ σπίτι της.

— Μὰ στ' ἀλήθεια λοιπὸν τὸ σπίτι τῆς Βερενίκης καίγεται ;

— Ἀκριβῶς αὐτό, δυστυχισμένε μου φίλε. Καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ξεφύγῃς, ὅπως βλέπω μὲ λύπη μου. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σὲ πιάσουν γιὰ ἔνοχο καὶ ξέρεις τί σὲ περιμένει, ὁ τροχός, τὰ βασανιστήρια, ὁ θάνατος...

Τότε μόνον ὁ κόμης ἐνόησε τὸ καταχθόνιον σχέδιον τῆς Βασιλίσσης. Εἶχε βάλει αὐτὴ ἀνθρώπους νὰ κάψουν τὸ σπίτι τῆς Βερενίκης γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ κι' ἔτσι νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Τραβήχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τιναχθηκε πανω θυμωμένος.

— Τὸ σχέδιό σου τὸ καταλαβαίνω, εἶπε, μὰ δὲν εἶνε ὅσο τὸ νομίζεις καλό. Γιὰ νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃς πρέπει νἄχῃς καὶ ἀποδεῖξεις.

— Τί χρειοζονται ἡ ἀποδεῖξεις, ὅταν ἐσὺ δὲν θὰ μπορῇς νὰ ἐπιμαλεσθῇς τὸ «ἄλλοθι» ;

— Καὶ πῶς τὸ ξεύρεις ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ;

— Τί θὰ πῇς ; Ὅτι ἤσουν μαζί μου ὅλη τὴ νύχτα ; Ἀλλὰ τότε θἄχῃς νὰ κάμῃς μὲ τὸ Βασιλιᾶ ποὺ ξέρεις ὅτι δὲν ἀστειεύεται. Σὲ λυποῦμαι, φίλε μου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω... κι' ἀπ' τὸ ἕνα κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ θάνατος σὲ περιμένει.

Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες διαβολικῆς χαρᾶς καὶ τὸν ἄφηκε νὰ φύγῃ.

Τὸ πρωὶ ὁ κόμης συνελήφθη καὶ ἐρρίχθηκε στὶς φυλακές. Ἡ κατηγορία ἦταν ὅτι ἔβαλε φωτιὰ στὸ σπίτι τῆς Βερενίκης γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ἕνα στοίχημα. Στὸν δικαστὴ οὔτε τολμησε νὰ πῇ ὅτι πέρασε ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὴ Βασίλισσα. Ἔλεγε μόνον ὅτι εἶνε ἀθῶος, δὲν τὸν πίστευαν ὅμως, γιατὶ δὲν ἤμπόρεσε ν' ἀποδεῖξῃ τὸ «ἄλλοθι». Καὶ τὰ βασανιστήρια ἄρχισαν σκληρά, φρικτά! Ἡ Ἰδια ἡ Βασίλισσα εἶχε πῇ ὅτι ὁ κόμης, ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα τέτοιο κακούργημα, ἔπρεπε νὰ βασανισθῇ πολύ, ἂν καὶ τὸν συμπαθοῦσε. Τὸν κατεδίκασαν σὰν κοινὸ ἐμπρηστὴ «εἰς θάνατον μετὰ βασάνων». Τὸν πέρασαν ἀπὸ τὸν τροχό, τοῦ ἐστρέβλωσαν τα ποδια, ἔκαιγαν τὸ κορμί του μὲ ἀναμμένο σίδερο καὶ τοῦβγαζαν ἕνα ἕνα τὰ νύχια. Κι' ὅμως δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξι γιατὶ ἤξευρε καλὰ ὅτι χειρότερα βασανιστήρια τον ἐπερίμεναν, ἂν ἔλεγε πῶς τὴ νύχτα τῆς πυρκαϊᾶς ἦταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Βασίλισσας. Μόνο τὴν προηγουμένη τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ τὸν ἀνέβαζαν στην γκιλλοτινα, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικό του σ' ἕναν ἀδελφικό του φίλον, ποὺ τὸν εἶχε βάλει γιὰ δικηγόρο του. Ἐκεῖνος συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀθωότητά του καὶ τοῦ ἐπρότεινε ν' ἀλλάξουν τὰ ροῦχα τους.

— Ἐσὺ μὲ τὰ δικά μου ροῦχα, τοῦ εἶπε, θὰ μπορέσῃς νὰ βγῇς ἀπ' τὴ φυλακή. Καὶ θέλεις φεύγεις γιὰ ἄλλο κράτος γιὰ νὰ σωθῇς, θέλεις μένεις κρυμμένος στὸ Παρίσι ὡς ποὺ νὰ μπορέσῃς ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ στὸ κελλί σου ἀπόψε. Κι' αὔριο τὸ πρωί, σὰν ἔρθουν νὰ μὲ πάρουν γιὰ τὴν γκιλλοτίνα καὶ ἰδοῦν πὼς εἶμαι ἐγὼ κι' ὄχι ἐσύ, πιστεύω πὼς δὲ θὰ μὲ σκοτώσουν. Ἴσως νὰ μὲ καταδικάσουν σὲ μιὰ μικρὴ φυλάκισι, ποὺ σὲ διευκόλυνα νὰ δραπετεύσῃς. Ἡ Βασίλισσα ὅμως, ποὺ τὸ δικό σου τὸ κεφάλι ἤθελε νὰ κοπῇ γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῇ, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ἔχῃ κανένα λόγον νὰ ἐπιμείνῃ νὰ σκοτώσουν ἐμένα. Δὲν πιστεύω νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ ἡ σκληρότης της.

Καὶ ὁ κόμης ἔφυγε. Κι' ὅταν τὸ πρωὶ εἶδαν ὅτι στὴ θέσι του βρισκόταν ὁ δικηγόρος, δὲν ἤξευραν ἂν πρέπει νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι ἢ ὄχι. Καὶ ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ὁ δικηγόρος ἦταν νεκρός, γιατὶ ἡ Βασίλισσα εἶχε ἐπιμείνει. Εἶχε ἐπιμείνει ν' ἀνεβάσουν στὴν λαιμητόμο ἔναν ἐν γνώσει της ἀθῶον, γιατὶ διευκόλυνε τὴν δραπέτευσιν ἑνὸς ἐν γνώσει της, τὸ ἴδιο, ἀθῶου, ἑνὸς ποὺ τὸν εἶχε κάμει ἐρωμένο της!

Ἔτσι ἐκδικοῦνται ἡ Βασίλισσες.

Μετάφρ. *Ἀ. Μ.*

Παλιὰ Τραγουδια

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἰάκωβος Πολυλᾶς

Ἀπάνω στὴ γλυκειὰ θωριά σου ἐκείνη
μαγευτικὴ χλωμάδα εἶνε χυμένη
στὰ φρύδια καὶ στὰ χείλη εἶνε γραμμένη
ἀγνὴ τῆς παρθενιᾶς ταπεινοσύνη.

Ὁ στοχασμὸς τὴν κεφαλή σου κλίνει
καὶ ἡ ψυχή σου μὲ σὲ μονάχη κραίνει
καὶ ἂν σηκώσῃς τὰ μάτια αὐτοῦ προβαίνει
ἀγγέλου ἀγάπη κι' οὐρανοῦ γαλήνη.

Ἂν περπατῆς, τὸ μάτι ἐρωτευμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει

καὶ ἂν στὰ χείλη φωνὴ στείλῃ ἡ καρδιά σου
δροσιὰ παρηγοριᾶς αὐτὴ ραντίζει
μέσα σὲ κάθε στῆθος πονεμένο.

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

XXV.— Ὁ κ.Κ. Γεωργίου πρὸς τὴν κ. Μαγδ. Χρύση.

Φίλη μου *16 Ἀπριλίου 19...*

Χίλια εὐχαριστῶ διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σας. Ἔφθασεν ἐγκαίρως, ὥστε νὰ διαλύσῃ τὴν θλῖψιν ποὺ μοῦ εἶχε προξενήσει τὸ προηγούμενο μπιλιετάκι σας, μὲ τὴν φοβερὴ τιμωρία ποὺ μοῦ ἐπεβάλατε νὰ μὴν ἰδοθοῦμε δέκα πέντε ἡμέρες. Μὰ τὸ εἶχατε σκεφθῆ καλά;... δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες χωρὶς νὰ ἰδῶ τὸ προσωπάκι σας, τὸ χαμόγελό σας τὸ γλυκό, τὰ μάτια σας τὰ ἐκφραστικά!

Ἐδιάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ μικρὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς ποὺ μοῦ ἐδώσατε καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ συμμορφωθῶ. Ἄλλως τε καὶ νὰ θέλω νὰ ξαναπάω μὲ τὴν σωσίαν σας δὲν μπορῶ γιατὶ σκεφθῆτε ὅτι οὔτε κἀν τὴν ἐρώτησα τὴν διεύθυνσίν της· ἔπειτα καὶ ἡ ἰδέα μόνον ὅτι θὰ σᾶς δυσαρεστήσω, μὲ κάμνει οὔτε κἂν νὰ σκέπτωμαι νὰ τὸ ἐπαναλάβω, Τί τὰ θέλετε δμως, ἐκεῖνο ποὺ μὲ πειράζει εἶνε ὅτι δὲν αἰσθανθήκατε τὴν παραμικροτέρα ζήλεια. Φυσικὰ δὲν ἦταν πρᾶγμα νὰ σᾶς πειράξῃ, ἀλλὰ ὅπως δήποτε ἐφαντάζομουν ὅτι θὰ ἐδείχνατε κάποιον θυμόν. Ἀλλὰ κάθε ἄλλο. Σᾶς ἐπείραξε μόνον τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας μου!... Δὲν κολακεύομαι καὶ πολύ...

Εἶμαι ἐν τούτοις εὐτυχὴς ποὺ μοῦ ἐμπιστεύεσθε τὴν κάθε σκέψιν σας καὶ μοῦ λέγετε ὅτι σᾶς εὐχαριστεῖ ἡ συντροφιά μου· μόνον τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς σας μὲ λυπεῖ. Διότι δὲν μοῦ ἀναφέρετε πῶς θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν αὐριανή σας ἡμέρα καὶ δυστυχῶς τὸ μαντεύω. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ διαβάζετε ἴσως τὸ γράμμα μου θὰ ἑτοιμάζεσθε διὰ νὰ πᾶτε βέβαια μὲ αὐτὸν τὸν γελοῖον Ἐρρῖκο, τὸν ἐραστὴν σας νούμερο δύο. Δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ τοῦ ἔχετε γράψει βέβαια γιὰ νὰ μάθετε ἂν τοῦ ἐπέρασε τὸ κουολόγημα... Οὔ! ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γιὰ αὐτόν!.. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τόν ξεχάσω, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἂς μὴ μανθάνω πότε θὰ τὸν ἰδῆτε καὶ πότε θὰ σᾶς ἰδῆ...ἔτσι μπορεῖ νὰ παρηγορῶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ τὸν κάμνω νὰ πιστεύῃ πὼς δὲν συναντᾶσθε πλέον. Πιστεύει κανεὶς τόσον εὔκολα ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ!

Ὦ! ἀγαπημένη μου φίλη, πῶς θὰ μὲ ἐκάνατε εὐτυχισμένην ἂν μοῦ ἀναγγέλατε ὅτι τὰ ἐχαλάσατε μαζύ του!

Δὲν τὸ κάμνω μόνον ἀπὸ ζήλεια, ἀλλὰ διότι βλέπω πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅσον σᾶς ταιριάζει, εἶνε ἕνας χαρτοπαίκτης καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερο ἐλάττωμα. Ἕνας ποὺ ἔχει τὴν μανία τῶν χαρτιῶν δὲν ἀγαπᾶ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Μὰ εἶνε φοβερὸ νὰ μὴν ἔχετε τὴν δύναμη νὰ κόψετε αὐτὰς τὰς σχέσεις !.. νὰ μὴ θέλετε νὰ καταλάβετε ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχετε ἐρωμένον, ἀλλὰ ἕναν ποὺ νὰ σᾶς ἀξίζῃ!..

Ὦ! ἂν ἤξευρα πὼς θὰ ἔφερνα ἀποτέλεσμα, θὰ σᾶς ἐπρότεινα νὰ διαλέξετε μεταξὺ τῆς φιλίας μου καὶ τῆς ψευταφροσιόσεώς του... ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐκλογὴ εἶνε εἰς βάρος μου. Ὦς τόσο ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐλπίζω ὅτι μίαν ὡραίαν ἡμέραν θὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸ τὸ εἰδύλλιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμησις καὶ μόνη, θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ἐρυθριᾶτε, γιατὶ τότε δὲν θὰ τὸ δικαιολογῇ τοὐλάχιστον ὁ ἔρως.

Καμμιὰ φορὰ ποὺ θὰ εὑρίσκεσθε μαζὶ μὲ τὸν Ἐρρῖκο, θὰ πῆτε μόνη σας: «Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε εἶμαι εὐτυχής;» καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία!..

Ἀκοῦστε : θέλετε νὰ μ' ἐνθουσιάσετε ; Μὴν πᾶτε εἰς τὸ αὐριανὸ rendez-vous *σας καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη θυσιάσατέ την γιὰ νὰ ἐξετάσετε καλὰ τὸν ἑαυτόν σας ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ νὰ μοῦ γράψετε τὸ πόρισμα τῶν σκέψεών σας. Τὴν ὡρισμένη ὥρα θὰ σᾶς περιμένω εἰς τὸ ἴδιον μέρος.*

Ὁ φίλος σας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν ἰδέα νὰ εἶνε μόνον φίλος σας ***Κώστας***

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

Ὡς φαίνεται τὴν πείραξα πολύ,
γιατὶ ἀφοῦ τῆς ζήτησα φιλὶ
«εἶμαι νεκρὰ γιὰ σένα—μοῦπε—πλέον»
μὲ θυμόν.
— Εἶσαι νεκρά! Λοιπὸν τὸν τελευταῖον
ἀσπασμόν!..

Γ. Στρατήγης

ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ ΜΟΥ

Ἀγόρι Ἐσύ, μὲ τὴ γλυκειὰ θωριὰ καὶ τὴ θλιμμένη, ποὺ ἀπόμικρο στὶς χειμωνιὲς συντρόφευγές φῶς μου καὶ ποὺ μ' αὐτὴ σου τὴ λαλιὰ τὴν παραπονεμένη βάλσαμο μοὔχανες γλυκὸ-ἀχί-στὶς πληγὲς τοῦ νοῦ μου.

Ἐσύ! Μὲ τοῦ φθινόπωρου τὴ γλύκα καὶ χλωμάδα, τὸ σβύσιμό του—ποὺ γιὰ σὲ παντοτεινὰ εἶνε νέο—ἔλα κοὶ στάσου πλάι· ἐδῶ στὴ νεκρική λαμπάδα νὰ ἰδοῦνε πόσο, Ἀγόρι μου, εἶσαι γλυκὸ κι' ὡραῖο..

Λευκάδα Μάϊος 1920 *Γιῶργος Ἐλάντης*

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

2 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)* 2

— Τὸ ἐνθυμεῖσαι βλέπω πολὺ καλά, παρετήρησε μὲ κάποιαν πικρίαν ὁ Μιχαήλ.

— Οὔφ! καϋμένε Μιχαλάκη, παιδιαρίζεις πάλι κι' αὐτὸ δὲν σοῦ πάει ξέρεις καθόλου ἀπήντησεν εἰς τόνον ἐπιπληκτικὸν καὶ χαρίεντα συγχρόνως ὁ Κλέαρχος. Πρῶτα-πρῶτα Ἔρως δὲν ἔρχεται ἔτσι ἔξαφνα, σὰν κεραμίδα στὸ κεφάλι! Ἂν ἤσουν ἐρωτευμένος θὰ τὸ ἤξευρα. Δὲν ἔχουμε δὰ καὶ πολὺν κιπρὸν νὰ ἰδωθοῦμε...χθὲς βράδυ μαζὶ ἤμεθα καὶ βέβαια ἂν σοῦ συνέβαινε τίποτε πρῶτος ἐγὼ θὰ τὸ ἐμάθαινα.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι προηγήθη ἄλλος;

— Ἀλλὰ τότε ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ! ἐξηκολούθησεν ὁ Κλέαρχος εἰς τὸ φαιδρὸν ὕφος του. Ἀλλ' ὁ Μιχαλάκης, ὅπως τὸν ὠνόμαζαν χαϊδευτικὰ οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι του, δὲν ἀπήντα πλέον. Εἶχε βυθισθῆ ἐκ νέου εἰς τὰς βαθείας σκέψεις του. Τότε μόνον ὁ Κλέαρχος ἠναγκάσθη νὰ τὸν προβλέψῃ σοβαρῶς. Ἠτένισε προσεκτικῶς τοὺς μεγάλους μαύρους ὀφθαλμοὺς τοῦ φίλου του ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ εἰς τὴν ψυχήν του καὶ ἠρώτησε :

— Μιχαλάκη, κάτι μοῦ κρύβεις. Μιλοῦσες λοιπὸν τόσην ὥρα σοβαρῶς ; Σοβαρῶς ἀγατᾶς!.

Ὁ Μιχαὴλ ἐρρίγησεν:—Ἀγαπῶ!...λὲς αὐτὸ νὰ μοῦ συμβαίνει ; Ἀγαπῶ ! ἐπανέλαβεν ἐκ νέου ὡς ἐν ἐκστάσει καὶ ὡσὰν νὰ ἐδίσταζε νὰ τ' ὁμολογήσῃ.

— Ναί, ἀγαπᾶς, Μιχαλάκη...μοῦ τὸ δείχνει τὸ ὕφος σου, ἡ χλωμάδα σου, ἡ φωνή σου ποὺ τρέμει. Καὶ αὐτὸ μὲν δὲν μ' ἐκπλήττει· Πάντοτε, ὁσάκις συνεζητήσαμεν περὶ ἔρωτος μοῦ ὡμίλησες μὲ τόσην ζέσιν καὶ τόσον ἱερὰν κατάνυξιν περὶ αὐτοῦ ὥστε ἐσχημάτισα τὴν βεβαιότητα ὅτι ἂν ποτε ἀγαποῦσες, θ' ἀγαποῦσες πορφόρως, ὅπως ὅλαι αἱ εὐγενεῖς καρδίαι. Μοῦ κάνει ὅμως ἐντύπωσιν πῶς τόσον ἀπότομα, χωρὶς κανένα προοίμιον, ἡ εὐαίσθητος καρδία σου ἤρχισε νὰ τονίζῃ τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτος...

Ἀλλ' ὁ Μιχαὴλ δὲν ἤκουε. Τὸ βλέμμα του ρεμβῶδες ἐπλανᾶτο διὰ μέσου τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, εἰς τὸν γλαυκὸν ὁρίζοντα, ὡσὰν νὰ ἔτρεχεν ὀπισθεν ἑνὸς ἀσυλλήπτου ὁράματος. Καὶ ὁ ἀνησυχῶν φίλος του παρέστη ἀνάγκη νὰ τὸν σείσῃ ἐκ τοῦ ὤμου διὰ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀνανήψῃ.

— Ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπεν ἐκ νέου, κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι ὑπῆρξα πάντοτε ὁ πλέον ἔμπιστος τῶν φίλων σου. Ἐν ὀνόματι τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον μοῦ δίδει ἡ ἀδελφικὴ φιλία μας, εἰπέ μου, σ' ἐξορκίζω, τὰς λεπτομερείας τῆς περιπετείας σου... Εἰπέ μου εἶνε τοὐλάχιστον ἀξία σου ;

— Διερωτᾶμαι ἂν εἶμαι ἄξιός της, ἀπήντησεν ἡ ἀρχὴ καὶ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Μιμήκου.

Καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν φίλον του ἐπὶ μᾶλλον ν' ἀπορήσῃ. Βεβαίως ὁ Μιχαὴλ Μιμῆκος δὲν ἦτο πρίγκηψ οὔτε ἑκατομμυριοῦχος. Ἦτο ὅμως γόνος παλαιᾶς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας μὲ ἔντιμον ὄνομα καὶ ἀρκετὰ εὐκαταστάτου. Καὶ ἦτο ἀκόμη αὐτὸς νέος, μόλις 22 ἐτῶν, τελειόφοιτος καὶ μετ' ὀλίγον πτυχιοῦχος τῆς Ἰατρικῆς, μὲ εὐρὺ μέλλον, ἀρίστην ἀγωγήν, κλὰς σχέσεις· ἦτο ὑψηλός, εὐσταλής, ὡραῖος, μελαχροινός, μὲ μάτια καὶ μαλλιὰ μαῦρα· ἀνδροπρεπὴς δὲ τὸ ἤθος, σοβαροῦ χαρακτῆρος καὶ μ' αἰσθήματα εὐγενῆ, συνεκέντρωνεν ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα καθιστοῦν ἕνα νέον ἐπίζηλον γαμβρὸν διὰ κάθε νύμφην. Ἦτο κατὰ συνέπειαν δικαιολογημένη ἡ ἔκπληξις τοῦ Κλεάρχου ὅταν ἤκουσε τὸν ἐρᾶντα φίλον του νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι διερωτᾶται ἂν εἶνε ἄξιος ἐκείνης ἢν ἠράσθη.

— Ἀλλὰ δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ ἠγάπησες καμμίαν πριγκηπέσσαν ! ὑπέλαβε προσπαθῶν ἐκ νέου νὰ προσδώσῃ εὔθυμον τόνον εἰς τὴν φωνήν του.

— Ὄχι, ἀλλὰ ἴσταται ὅσον καὶ αἱ πριγκηπέσσαι ὑψηλά, ὥστε πολὺ ἀμφίβολον εἶνε ἂν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ διακρίνῃ τὸ ταπεινὸν ἀτομόν μου.

Καὶ ὁ Μιχαήλ, ὑπείκων εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ φίλου του, ἤνοιξεν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν του, τοῦ ἀφηγήθη τὰ τῆς μεσημβρινῆς συναντήσεώς του μὲ τὴν Παλατιανὴν ξένην καὶ ἀναπαρέστησε τὴν ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἣν τοῦ ἐπροξένησεν ἡ παγκαλλὴς ὅσον καὶ σπαγίαι εἰς τὴν χώραν μας ἐκείνη μορφή. Ὡμίλοῦσε μὲ θέρμην καὶ ἦτο κατάδηλος εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του ὁ πόνος τῆς αἱμασσούσης καρδίας του. Ὅταν ἐτελείωσε καὶ τὰ χείλη του ἐκλείσθησαν ἐκ νέου ἐρμητικῶς, μία βραχεῖα, ἀλλὰ βαρεῖα καὶ πένθιμος σιγὴ ἐπηκολούθησεν. Ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἡ θέσις καὶ ἡ ξενικὴ καταγωγὴ Ἐκείνης, περιέπλεκον τὰ πράγματα. Καὶ ὁ Κλέαρχος, ζητῶν νὰ εὕρῃ μίαν ἐνθάρρυνσιν εἰς ἔρωτα εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἀπέλπιδι καὶ θρηνώδη, εἶπε μετ' ὀλίγον :

— Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι, φίλε μου. Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἡγεμόνων ὑπόρχουν πολλῶν κοινωνικῶν τάξεων ἄτομα. Ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκεις σὺ ἀπὸ σήμερον εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνήκῃ αὔριον εἰς σέ;

— Τὸ προαίσθημά μου.

— Σὺ δεισιδαίμων, Μιχαλάκη ;

— Ὄχι, ἀλλ' ἄνθρωπος μὲ ἀδυναμίας καὶ φόβους Ἀλλὰ μὴ προσπαθῇς νὰ μὲ παρηγορήσῃς, δὲν λυποῦμαι καθόλου...ἂν εἶνε πεπρωμένον, ὅπως σοῦ ἔλεγα, ὁ ἔρως νὰ φέρῃ δι' ἐμὲ τὸν θάνατον, οὐδεὶς θάνατος ὡραιότερος τῆς θυσίας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἔρωτος... Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει...

— Ἔλα, ἔλα, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Κλέαρχος. Ἄφησε τοὺς ὑπερρωμαντισμοὺς καὶ σκέψου ὅτι τίποτε δὲν εἶνε ἀκατόρθωτον εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἂν μὲ τὴν πρόπερυσιν τοῦ χρόνου πεισθῇς ὅτι τὸ σημερινὸν συναίσθημά σου δὲν εἶνε μία στιγμιαία παραφορὰ τῆς καρδίας,

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΜΗΚΟΣ ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς αὐτοκτονίας του.

[Σκίτσο ἐκ τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ 1893]

ἀλλ' ἀγαπᾶς πραγματικῶς αὐτὴν τὴν γυναῖκα, δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ τὴν ἀποκτήσῃς νομίμως.

— Καὶ ἂν αὐτὴ δὲν θελήσῃ ἢ δὲν κατορθώσῃ νὰ μὲ ἀνταγαπήσῃ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ 18

ΓΙΟΥΝΤΕΘ

Ὁ Γιοῦντεξ πηδῶν μὲ εὐλυγισίαν αἰλούρου ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων των.

Τὸ αὐτοκίνητον ἤτο ἤδη εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου του, καὶ ὅταν ἡ ψευδοβαρώνη ἔμαθεν ὅτι καὶ πάλιν, διὰ τρίτην ἤδη φοράν, ὁ Γιοῦντεξ εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν της, διέταξεν ὅλους τοὺς συμμορίτας νὰ τεθοῦν εἰς ἀναζήτησιν τῆς κρύπτης, ὅπου, καθὼς ὑπέθετε, θὰ εἶχε καταφύγει ὁ Γιοῦντεξ-ἐντὸς τοῦ δάσους. Πράγματι οἱ κακοῦργοι ἐσκορπίσθησαν πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δάσους, ἐπιδοθέντες εἰς σύντονον ἔρευναν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γιοῦντεξ δὲν ἔχανε τὸν καιρόν του. Διακρίνας ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πλατάνου τὸν Μπατίστεαν δεμένον εἰς ἕνα δένδρον, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, τοῦ ἔλυσε τὰ δεσμά του καὶ διηυθύνθησαν εἰ δύο ὁμοῦ πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ δάσους, εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ὅπου εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ κακοῦργοι ὠδήγουν τὸ αὐτοκίνητόν του· τὸ ἀνεκάλυψεν ἐγκαταλελειμμένον, καθότι οἱ τυχοδιῶκται ἠρεύνων ἀκόμη εἰς τὸ δάσος, ἐπέβη μετὰ τοῦ σωφέρ του καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἐν πάσῃ ταχύτητι.

Καὶ ὅταν μετὰ πολλὴν ὥραν οἱ κακοῦργοι συνηντήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, καὶ διεπίστωσαν ὅτι καὶ ὁ Μπατίστας καὶ τὸ αὐτοκίνητον δὲν εὑρίσκοντο πλέον ἐκεῖ ὅπου εἶχαν ἀφήσει καὶ τὸν μὲν καὶ τὸ δέ, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ Γιοῦντεξ εἶχε διαφύγει.

***

Ἡ νύξ ἐπιττεν ἤδη ὅταν ὁ Γιοῦντεξ ἔφθανεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ὁ ἀδελφός του Ροζὲ ἔσπευσεν ἀνυπομόνως νὰ τοῦ ζητήσῃ νέα.

— Δὲν ἐγελάσθημα, εἶπεν ὁ Γιοῦντεξ. Ἡ Ἐρεβώδης Συμμορία ἦτο ἐκεῖ καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ρόζα ἐμαντύρησε ὅτι θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸν Κόκκινον Πυργον, διότι ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο, μόνον αὐτὴ τὸ ἤξευρε ὅτι θὰ ἐπήγαινα ἐκεῖ. Γιὰ πέ μου τώρα, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ποὺ ἔλειπα, μπῆκε κανεὶς ἐδῶ ἀπὸ ἔξω;

— Κανεὶς ἐκτὸς τοῦ δόκτορος Χόβεϋ.

— Ἔμεινε μόνη μαζύ μὲ τὸν Χόβεϋ καθόλου;

— Ἔμεινε ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Ὅταν ἔφυγεν ὁ Χόβεϋ, ἡ Ρόζα ἔδειξε σημεῖα νευρικότητος;

— Ἐφαίνετο μελαγχολική καὶ παρεπονεῖτο ὅτι ἔχει ἡμικρανίαν.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι κανένα ἄλλον δὲν εἶδε ἡ Ρόζα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἰατρὸν Χόβεϋ:

— Ἀπολύτως βέβαιος ἀδελφέ μου.

Ὁ Γιοῦντεξ ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμήν, καὶ ἐνῷ μία σκιὰ διήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐψιθύρισε: — Εἶνε λοιπὸν ὁ Χόβεϋ τὸ κακὸν πνεῦμα τῆς Ρόζας;

Ὁ Ροζὲ ἀνετινάχθη ἔκπληκτος: — Ὁ Χόβεϋ!!.. ἄ, ὄχι δὲν μπορῶ νὰ τὸ φαντασθῶ.

— Κι' ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, ἀπήντησεν ὁ Γιοῦντεξ. Τὸν γνωρίζομεν τόσον καιρὸν τώρα τὸν δόκτορα καὶ ποτὲ δὲν μᾶς ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ τὸν ὑποπτευθῶμεν εἰς τίποτε. Φαίνεται τόσον ἠθικὸς καὶ ἔντιμος, τόσον φιλήσυχος καὶ εὐγενής, ὥστε ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἐρεβώδη Συμμορίαν, ὅτι εἶνε ἕνας κοινὸς κακοῦργος νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τῆς ἀληθοφανείας. Κι' ἐν τούτοις εἶνε ὁ μόνος, καθὼς μὲ βεβαιοῖς, ποὺ ἐπεκοινώνησε μὲ τὴν Ρόζαν. Ἂν δὲν εἶνε αὐτός, τότε ποῖος ἄλλος κατώφθωσε νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν Ρόζαν τὴν πληροφορίαν ὅτι θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον;

— Εἶνε νὰ χάνῃ τὸ μυαλό του κανείς! ἐψιθύρισεν ὁ Ροζέ.

— Ἂς εἶνε, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβαίνῃ, δὲν θ' ἀργήσω νὰ τὸ ἐξακριβώσω, εἶπεν ὁ Γιοῦντεξ μὲ ἀποφασιστικότητα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἥσυχοι, πρέπει νὰ προφυλάξωμεν ἀσφαλῶς αὐτὰ τὰ ἀτυχῆ πλάσματα, τὴν Ζακελίναν, τὴν Ρόζαν καὶ τὸν Γιαννάκην, ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ κακοῦ πνεύματος.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Ροζέ.

— Θὰ τὰς στείλωμεν μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὴν ἔπαυλιν Ζουαγές, τὴν ὁποίαν ἡ μητέρα μας θέτει εἰς τὴν διάθεσίν μας δι' ὅσον καιρὸν μᾶς χρειάζεται. Ἐκεῖ θὰ εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ, δὲν θὰ παύσωμεν ἄλλως τε νὰ ἐπαγρυπνοῦμεν δι' αὐτάς. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι πηγαίνουν ἐκεῖ. Θὰ εἰποῦμε εἰς ὅλους καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας ἀκόμη, καθὼς καὶ εἰς τὸν Γιαννάκην, ὅτι πηγαίνουν εἰς τὸ Παρίσι νὰ μείνουν μερικὸν καιρόν. Καὶ σύ, ὁ μόνος ποὺ θὰ τὰς συνοδεύῃς, θὰ τὰς ὁδηγήσῃς εἰς τὴν ἔπαυλιν Ζουαγές. Ἔχω ἤδη στείλει ἐκεῖ ἀνθρώπους ἐμπίστους μου διὰ νὰ τὰς φρουροῦν καὶ μόλις τὰς ἐγκαταστήσῃς. Πηγαίνεις μόνος σου εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον, ὅπου θὰ εὕρῃς ἕνα αἰχμάλωτον, μέλος τῆς Ἐρεβώδους Συμμορίας, κλεισμένον εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον, τοῦ δίνῃς νὰ φάγῃ καὶ κατόπιν ἐπιστρέφεις εἰς τὸ Ζουαγές, ὅπου θὰ περιμένῃς ὁδηγίας μου.

— Πολὺ καλά, ἀδελφέ μου.

Πράγματι, μετὰ μίαν ὥραν ἡ κόμησσα Ζακελίνα ντὲ Τρεμές, ἡ ἀγαπημένη σύζυγος τοῦ Γιοῦντεξ, ὁ μικρὸς υἱός της Γιαννάκης, καὶ ἡ θετὴ κόρη τοῦ Μίλτον καὶ μνηστὴ τοῦ Ροζὲ Ρόζα, ἀνεχώρουν δῆθεν διὰ τὸ Παρίσι, πράγματι δὲ διὰ τὴν γραφικὴν ἔπαυλιν Ζουαγὲς παρὰ τὸ Σαὶν-Ζερμαίν.

***

Ὅταν ὁ Γιοῦντεξ ἔμεινε μόνος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον του καὶ ἐβυθίσθη εἰς συλλογισμούς. Ἡ δαιμονία μεγαλοφυΐα του κατέστρωνεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ σχέδιον τῆς περαιτέρω δράσεώς του ἐναντίον τῆς Ἐρεβώδους Συμμορίας. Ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνον ἐναντίον τῆς δεινότητος τῶν μελῶν καὶ τοῦ καταχθονίου ἀρχηγοῦ της ν' ἀγωνισθῇ. Εἶχεν ἐπίσης ν' ἀντιπαλαίσῃ καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀλλεπαλλήλων γκαφῶν, τὰς ὁποίας ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ, διέπραττεν εἰς βάρος τοῦ ἀγῶνος του ὁ ἀφελὴς Κοκαντὲν ὁ κατὰ τύχην αὐτὸς ντετεκτίβ, αἱ ἀκριτομυθίαι τοῦ ὁποίου νέας δυσκολίας ἐπεσώρευον εἰς τὸ ἔργον του.

Ἰδοὺ δὲ ὅτι ὁ ἀνόητος Κοκαντὲν ἐκείνην τὴν στιγμήν, νέαν τεραστίαν γκάφφαν διέπραττε. Ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τῆς ψευδοβαρώνης ντ' Ἀπρεμόν, τῆς ὑπέδειξε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἔζη κρυφίως ὁ ἄλλοτε τραπεζίτης καὶ πατὴρ τῆς Ζακελίνας Φαβρῶ. Εἶνε δὲ εὐνόητον ποίας τρομακτικὰς συνεπείας ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ διὰ τὸν Γιοῦντεξ ἡ ἀθυροστομία αὐτῆ τοῦ Κοκαντέν.

Εἶνε γνωστὸν ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι ὁ Γιοῦντεξ, ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, εἶχε πατάξει ἀμειλίκτως τὸν αἴτιον τοῦ θανάτου αὐτοῦ, τὸν σκληροτράχηλον καὶ ζάπλουτον τραπεζίτην Φαβρῶ, τὸν πατέρα τῆς Ζακελίνας.

(Ἀκολουθεῖ).

19 ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ 19

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

— Ἄ, ὄχι! μὴ μιλεῖτε ἔτσι γιὰ τὴ Μάσιγκα... δὲν εἶνε τέτοια.

— Δὲν βαρυέστε, καλέ! ἐπέμεινεν ἡ Λέλα, ὅλοι μας τὸ ἴδιο εἴμεθα. ὅταν δυστυχοῦμε εἴμεθα καλοὶ καὶ ὅταν εὐτυχοῦμε ἀκατάδεκτοι, ἀμίλητοι. Ἐγὼ φοβοῦμαι μήπως μᾶς κόψῃ καὶ τὴν καλημέρα ἄμα τὸν πάρῃ.

Μομφασμὸς ὀδύνης συνέσπασε τὸ πρόσωπον τοῦ Δραλλινοῦ, καὶ ἐννοῶν ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὸν ἑαυτόν του, ἐχαιρέτισε βιαστικὰ τὴν Λέλαν διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ.

— «Ἂς εἶνε, τοῦ εἶπεν ἐκείνη, τείνουσα μὲ μεγάλην οἰκειότητα πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι της, ἐλπίζω αὔριο νὰ ξεύρω πολλὰς λεπτομερείας καὶ θὰ σᾶς τὴς πῶ ὅλες.—Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

***

Ὁ Πλάτων ἐβάδιζε μηχανικῶς, ἀφηρημένος σὰν ὑπνοβάτης. Ὁ δρόμος ἔβριθε διαβατῶν καὶ ὅμως τοῦ ἐφαίνετο ἔρημος. Δὲν ἔβλεπε τίποτε· ἔνα αὐτοκίνητον παρ' ὀλίγον νὰ τὸν παρασύρῃ. Καὶ δὲν ἤκουε τίποτε, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ἀπαισίου τῶν μηνίγγων του βόμβου. Ἐλησμόνησεν ὅτι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καὶ καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον του, ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν πόρταν διστάζων, ἀγνοῶν τί ἤθελε, καὶ δίχως νὰ εἰσέλθῃ, κατηυθύνθη πρὸς τὸ σπίτι του.

Μαρτυρικαὶ διέρρευσαν δι' αὐτὸν αἱ ὧραι τοῦ ὑπολοίπου τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ἐπελθούσης νυκτός, μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐπαύριον, ὅτε συνηντήσε καὶ πάλιν τὴν Λέλαν, φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ νεωτέρας πληροφορίας περὶ τοῦ συνοικεσίου τῆς Μάσιγκας. Εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του διετηρεῖτο μία ἀμυδρὰ ἐλπὶς ὅτι δὲν ἦσαν ἀληθῆ ὅσα του εἶπε. Καὶ ἐπερμένε τὴν συνάντησίν του ἐκείνην, μὲ τὴν οἴαν Ρουμπόγλου, μὲ τὴν ὀγωνίαν τοῦ εἰς θάνατον καταδίκου, ὁ ὁποῖος ἀναμένει ἐντὸς ὀλίγου νὰ μάθῃ ἂν ἡ ἔφεσίς του πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως ἀτερείρθη ἢ ὄχι.

Ἐπὶ τέλους συνηντήθη μὲ τὴν Λέλαν. Ἐὰν εἶχε τὴν σκέψιν διαυγῆ, θὰ κατενόει εὐθὺς ἀπὸ τὴν μοχθηρὰν λάμψιν τοῦ βλέμματός της, ὅτι τὸ πᾶν εἶχεν ἀπολεσθῆ δι' αὐτόν. Ἦτο ὅμως τόσον ζαλισμένος, ὥστε τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ, τίποτε ν' ἀντιληφθῇ· καὶ μόνον ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ, ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χείλη της μίαν βεβαίωσιν ἢ μίαν διάψευσιν.

— Βλέπετε; τοῦ εἶπεν ἐκείνη δίχως νὰ χάνῃ τὸν καιρόν της εἰς περιστροφάς. Γεγονὸς τετελεσμένον δέν σᾶς εἶχα εἰπῆ πῶς εἶνε; Διαβᾶστε ἐδῶ γιὰ νὰ πεισθῆτε.

Καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὁ Φάνης, καὶ τοῦ ὑπέδειξε νὰ διαβάσῃ τὴν περικοπήν: «Τὴν Μάσιγκαν τὴν ὀγαπῶ καὶ τὴν σέβομαι μαζί. Ἡ Μάσιγκα εἶνε ἕνα τίμιο κορίτσι, τιμιωτέρας οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἔως προχθὲς συγκατελέγετο μετοξὺ τῶν οἰκογενειῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας. Δι' αὐτὸ δὲν μοῦ μένει ἄλλη λύσις παρὰ νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου, διὰ νὰ ζήσω μαζί της...».

— Ἐπείσθητε τώρα; ἠρώτησεν ἡ Λέλα ὅταν ὁ Πλάτων ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς περικοπῆς ἐκείνης. Σᾶς ἔλεγα ἀλήθεια ἢ ὄχι; ἐπρόσθεσε ἐκβιάζουσα μίαν ἀπάντησιν.

Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις δὲν ἔφθασεν ἔως τὴν ἀκοήν της. Κάτι ἐψιθύρισαν τὰ χείλη τοῦ Δραλλινοῦ, μὲ τόσον ὅμως ἀσθενικὴν φωνήν, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤκουσε τί εἶπεν. Ἦτο ἕνα παράπονον; ἦτο μία βλασφημία; μία κατάρα; Πάντως, ὀπωσδήποτε καὶ ἂν ἐξεδηλώθη, ἦτο ἡ κραυγὴ τοῦ Πόνου, ἡ κραυγὴ τῆς ὑπερτάτης ψυχικῆς ἀλγηδόνος, τὴν ὁποίαν καταλείπει ἡ συντριβὴ ἑνὸς πολυφιλήτου ὀνείρου.

Ἡ Λέλα μὲ καταχθονίαν χαρὰν διεπίστωσε τὴν συντριβὴν τοῦ Δραλλινοῦ καὶ δὲν παρέλειψε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑποδαυλίσῃ τὸν θυμόντου.

— Ἐπὶ τέλους ηὐδόκησαν νὰ μᾶς τὸ ἀναγγείλουν, εἶπε μὲ προσποιητὸν παράπονον. Καὶ δὲν σᾶς φαίνεται περίεργος ὁ τρόπος τῆς ἀναγγελίας; Ἀντί, ὅπως ἦτο φυσικον, νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλῃ καὶ προφορικῶς μάλιστα ἡ Μάσιγκα, ἐπωφελεῖται ὁ κ. Φάνης τῆς εὐκαιρίας μιᾶς ὑπηρεσιακῆς ὑποθέσεως διὰ νὰ μοῦ τό γράψῃ!... Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε σεῖς αὐτό; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ δώσω ἄλλην ἐξήγησιν, παρὰ ὅτι ἡ Μάσιγκα δὲν εἶχε τὸ θράσος νὰ τὸ φανερώσῃ, καταλαβαίνει τὴν ἐνοχήν της, κι' ἔβαλε τὸν κ. Φάνην νὰ μοῦ τὸ γράψῃ, ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸ μάθετε σεῖς ἀπό τὸ στόμα μου. Βλέπετε τὶ καταχθονία γυναῖκα εἶνε αὐτή, ποὺ τὴν ἐνομίζατε ἕως τώρα ἄγγελον;

Ὁ Πλάτων ἐστήριξεν εἰς τὰ μάτια της ἕνα ἰκετευτικὸν βλέμμα. Ὅσον καὶ ἂν τὸν εἶχε πληγώσει ἡ δολία, καθὼς τοῦ τὴν εἶχε παραστήσει ἡ Λέλα, καὶ ὕπουλος συμπεριφορὰ τῆς Μάσιγκας, αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀγαπᾶ, νὰ τὴν ἀγαπᾶ περισσότερον μάλισα ἢ ὅσον μέχρι τοῦδε, ἀκριβῶς διότι τὴν ἔβλεπε ἀπομακρυνομένην, χανομένην δι' αὐτόν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν κακολογοῦν. Κάθε προσβλητικὴ δι' αὐτὴν λέξις, ἀπετέλει μίαν μαχαιριὰν εἰς τὴν καρδίαν του.

Δὲν εἶνε πάντοτε ἀληθὲς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγουν: ὅτι, ὅταν ἀγαπᾶ κανεὶς πολύ, καὶ ἐγκαταλειφθῇ ἀπό τὴν ἐρωμένην του, ἡ μεγάλη του ἀγάπη μεταβάλλεται εἰς ἐξ ἴσου μεγάλο μῖσος. Ὄχι· ὅταν ἀγαπᾶ κανεὶς εἰλικρινῶς καὶ πολύ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μισήσῃ, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ μόνον ν' ἀγαπᾶ, ἔστω καὶ μετὰ τὴν δδυνηροτέραν ἐγκατάλειψιν. Τοὐλάχιστον αὐτὸ συμβαίνει διὰ τὰς μεγάλας καρδίας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἔρως ἐπισκιάζει κάθε ἄλλο συναίσθημα.

Καὶ ὁ Δραλλινὸς ἰκέτευε μὲ τὸ βλέμμα του τὴν Λέλαν νὰ μὴν ὑβρίζῃ τὴν Μάσιγκαν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ τὸν εἶχε καταστήσει θῦμα τῆς χειροτέρας προδοσίας.

Ἡ Λέλα ἀντελήφθη καλῶς τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματος ἐκείνου, ἀλλὰ δὲν ὀπισθοχώρησεν· ἐπέμεινε:

— Ἀκοῦτε με, κύριε Δραλλινέ, σᾶς βλέπω νὰ πάσχετε αὐτὴν τὴν στιγμήν, καὶ βεβαιοῦθῆτε ὅτι σᾶς συμπονῶ ἀπείρως. Γι' αὐτό, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, θὰ σᾶς πῶ μερικὰ λόγια γιὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ ὑποφέρετε τόσον ἐξ αἰτίας μιᾶς...

— Δὲν ἐπρόφερα τὴν ὑβριστικὴν λέξιν ποὺ ἤλθεν εἰς τὰ χείλη της διὰ τὴν Μάσιγκαν, διὰ νὰ μὴ τὸν θυμώσῃ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε:

— Ξέρω, κύριε Πλάτων, ὅτι τὴν Μάσιγκαν τὴν ἀγαπούσατε, καὶ σοβαρῶς μάλιστα, καὶ ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἴχατε τὴν ἰδέα νὰ τὴν κάμετε γυναῖκα σας—δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ὁ Πλάτων μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἤνευε σιωπηλός.

— Ξέρω ἐπίσης, ἐξηκολούθησεν ἡ Λέλα, ὅτι καὶ ἐκείνη σᾶς ἐπροσποιεῖτο συμπάθειαν, διότι ὁ ἔρως σας, τὸν ὁποῖον πολὺ καλὰ ἐννοοῦσε, ἐκολάκευε τὴν γυναικείαν φιλαυτίαν της—ἔτσι εἶνε ὅλες ἡ γυναῖκες, εὐχαριστούμεθα νὰ ξεύρουμε ὅτι μᾶς ἀγαποῦν καὶ δίχως ἐμεῖς ν' ἀγαποῦμε!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἀπὸ ὅσα ἔλαβα τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐγκρίνω: Τὸ «Ἀπ' τὰ παραληρήματά μου» τῆς δίδος Φρυῦ-φρυῦ (ἀδύνατον νὰ σὰς πιστεύω· καμμιὰ γυναῖκα δὲν θέλει νὰ εἶνε μεγαλειτέρα ἔστω καὶ κατὰ πέντε ἡμέρας, εὐπειθές μου κοράσιον), τὸ «Τραγοῦδι τῆς χαρᾶς» τοῦ κ. Ὁ. Παπαευστρατίου καὶ τὸ «Νὰ μὲ θυμᾶσαι» τοῦ κ. Κ. Τρουκίδη (τοῦ Μορεὰς μὴ μοῦ στέλλετε, διότι εἶνε χιλιομεταφρασμένα· τὸ διήγημα καὶ τ' ἄλλα, ἐφ' ὅσον δὲν τὰ εἴδατε ἐγκριγόμενα, δὲν θὰ δημοσιευθοῦν).

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ ἐνέκρινα καὶ τὸ δικό σας κ. Joulien (γιατί μοῦ κρύβετε τ' ὄνομά σας;) εἶνε πολὺ καλὰ γραμμένο, ἂν καὶ ἠμποροῦσε τὸ τέλος του νὰ γίνῃ ἐνδιαφερώτερον· εἶνε ὅμως, ὅπως τὸ γράφετε ἄλλως τε, πολὺ μεγάλο· θέλετε νὰ περάσῃ εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ διηγήματος—εὐθύμογραφήματος;— Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σάς, κ. Μικαλέφ, θέλετε; — Σεῖς, κ. κ. Γ. Βεράκη καὶ Ἀν. Κουνοῦπι, ἐπιτυγχάνετε εἰς τὴν σάτυραν, φροντίστε ὅμως νὰ προσεγγίζετε περισσότερον πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ συντομώτερα.— Ὅσο γιὰ τὸ δικό σας κ. Γ. Φαρίων, δὲν εἶνε ἄσχημό, κάπως πλαδαρὸ ὅμως· εἰς τὸν ἴδιον χῶρον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ συσσωρευθοῦν περισσότεροι τύποι «ἑλληνικουρῶν»· προσέξετε τὸν Ἀγχαδάγγελο νὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ ὀδέμια ἐλέξεις δὲν διαφεύγει τὴν ἰωταχιστικήν του σρέβλωσιν.— Σεῖς, κ. Νε. Μανιώτη, ὁσάκις μοῦ στέλλετε ἔργα, νὰ τὰ Ἀεὐθύνετε ἁπλῶς εἰς τὴν «Σφαῖραν» καὶ ὄχι εἰς τ' ὄνομά μου, διότι ἐγὼ ἀργῶ συχνὰ νὰ διαβάζω τὴν ἰδιαιτέραν μου ἀλληλογραφίαν· τὸ ποίημα ἔχει μερικὰς ἐλλείψεις.— Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, κ. Κ. Σαμαρ. ἀλλὰ εἴτε εἶνε εἴτε δὲν εἶνε δὲν λέγει σουδαῖα πράγματα.— Ἀφοῦ εἶνε «ἀφρογέννητη» κ. Κ. Μανωλεσ., πῶς δὲν ἐγεννήθη «οὔτε σὲ θάλασσας παλάτια» καὶ ἀφοῦ ἐγεννήθη κ μέσα στὴν καρδιά σας, πῶς προηγουμένως εἶχε κατοῦθύσει νὰ σὰς ρίψῃ «μ' ἀπατηλὴ ματιά»! Προσέξετε νὰ μὴν ἀλληλογρονθοκοποῦνται αἱ ἔννοιαι ποὺ γράφετε· ἡ ποιητικὴ ἐλευθερία ἔχει καὶ κάποια σύνορα.— Σεῖς κ. Τακτικὲ Ἀναγνώστρια, μὴν κάνετε τὸν κόπον ν' ἀντιγράφετε ἀνέκδοτα παλαιοντολικῆς ἀξίας.— Ὁ «Ἀπελπισμένος», κ. Ἐρημίτη, ἐπέρασε εἰς τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμόν· ἡ «Μοῖρα» δὲν εἶχεν ἐγκριθῆ· ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῇ ὡς συνήθης καταχώρισις, ὑπολογίσατε πρὸς 10 λεπτὰ τὴν κάθε λέξιν καὶ ξαναστεῖλτε την, διότι ἐγὼ δὲν κρατῶ παρὰ μόνον τὰ ἐγκεκριμένα· ἐντυπώσεις ἁπλῶς ἀπὸ τὴν ζωὴν χωγιοῦ ἢ πόλεως δὲν ἔχουν γενικὸν ἐνδιαφέρον καὶ δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω.— Εὐχαριστῶ πολύ, κ. Ἀν. Ἀνιχτευτή, κοσμικὴν κίνησιν ὅμως δὲν δημοσιεύω συνήθως, οὐτε κομμάτια ἀφορῶντα τὴν «Σφαῖραν»· θὰ ἦτο περιαυτολογία.— Ἐπρωτιμήθησαν, ὅπως βλέπετε, κ. Μ. Ἀθηνέλλη, οἱ «Νεωτεριστοὶ» καὶ ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν ἐγκεκριμένων τὰ «Πετράδια».— Γράμμα σᾶς ἔστειλα πρὸ μηνὸς περίπου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νοσοκομείου ποὺ μοῦ ἔγράφατε, μὲ τὴν γνώμην μου περὶ τῶν ἔργων σας καὶ μὲ μίαν παράκλησιν μάλισα τὴν δίδος Νόρας· ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ ἐλήφατε.— Εὐχαριστῶ πολύ, κ. Λ. Α. Ὁ κ. Roméo σᾶς ἀπαντᾶ.— Πρὸ παντὸς τ' ὄνομά σας κ. Δημοσθένη καὶ κανόπιν τὰ ἔργα σας.

Διὰ τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμὸν τοῦ διηγήματος - εὐθυμογραφήματος, ἐθλήφθησαν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Ἀθ. Ἀθανασούλα, Γ. Ἐλάτη (τὰ ἐγκεκριμένα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρὰν), Ἐ. Λεμπέση, Κ. Μαγωλεσάκη καὶ τῆς δεσποινίδος Λουκίας Λάρα· (τὸ ἄλλο δὲν εἶνε τροφερὸν ὅπως τὸ πρῶτο, εἶνε βσὺ διὰ τὴν «Σφαῖραν»· ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἀπευθύνομαι πρὸς κύριον). Εἰς τὰς 30 τρέχοντος λήγει ἡ προθεσμία.

Ἐλᾶτε, σᾶς ἀφήνω τώρα διὰ ν' ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν ψηφοφορίαν διὰ τὸ δημοψήφισμα τῆς Καλλονῆς. Βλέπε ε; Ἐβελτιώθη καὶ ἡ ποιοτης τοῦ χαρτιοῦ διὰ νὰ βγαίνουν καλλίτερα αἱ εἰκόνες.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΝΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Χαῖρε στρατὲ Ἑλληνικὲ π' τό χάρο ἀψηφᾶς
χαῖρε στρατὲ τρισένδοξε π' στὴ Πόλι θὲ νὰ πᾶς.
Σὲ χῶρες ἑλληνικὲς προελαύνεις νικηφόρως
ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος ἐδῶ κ' εἴκοσι αἰῶνες.
Ἡ λοντὴ τοῦ Μουσταφὰ δὲν σὲ φοβεῖ καθόλου
μιὰ καὶ καλὴ ξεπάστρεψε τσ' ἀπογόνους τοῦ διαβόλου.
Ἰδού! ὁ δρόμος ἀνοικτὸς διὰ νὰ πᾶς στὴ Πόλι
στὴ Πόλι στὴ πρισένδοξη ποὺ τὴ ποθοῦνε ὅλοι.
Καὶ τὴ σημαία τοῦ σταυροῦ στὴν Ἀγιὰ Σοφιὰ νὰ στήσῃς
κ' ὅταν ἐκεῖ θὰ φάσῃς ἐκεῖ νὰ στεματήσῃς.
Ἀθῆναι. *Δ. Δασκαλόπουλος*

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μόνον μὲ νέους. Ἀπαντῶ σύντομα. «Μόρτικη Ἐμπορίνα». Γραφεῖα «Σφαῖρας».

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ μορφωμένων ἀτόμων. Ἀνακουφίζω, παρηγορῶ μὲ ὅ,τι ἁρμονικὸ καὶ ὑπέροχο ὑπάρχει. Ψευδώνυμα σιωπῶ. Ε. Μαγκανάρην p. r. Θεσσαλονίκην.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς. Κυριάκον Δημητρίου, p. r. Ἀθήνας.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν. Προτιμῶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Δεξὲ-Ἀγάτς, Μαγνησίας, Σμύρνης, Κορδελιοῦ καὶ Ἀϊδινίου. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Γράψατε· «Μουσταφὰ Κεμάλ», Ἀϊδίνιον Μ. Ἀσίας.

— Ἐμπρός, μάρς! Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ αἰσθηματικὲς δεσποινίδες. Προτιμῶ Ἀθηνῶν, Πηλίου, Κυπαρισσίας. «Νεαρὸς Ἱππότης» Γραφεῖα Σφαῖρας».

— Δεσποινίδες Μαρ. Β. Δομ. Ζ. Τί γίνεσθε; Φθάνει κόρτε στὴν παραλία σᾶς ἀνεκάλυψα. «Ἀνυπόφορος ἀνιχνευτής».

— Ἄλε!! Ἀνταλλάκται, Ἀνταλλάκτριαι. Μελαχροινοῦκα διπλω

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὰ Ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Περδίκω μ' π'λί μ' Χαΐ..χάϊ! οὐρή, ποῦ νὰ στὰ λιέου κὶ ποῦ νὰ στὰ μουλουγάου! Κύλ' σι οὐ τέντζιρης κὶ βρῆκι τοὺ καπάκι κι' ἰμπ'δὴς μαθὲς ἡ μάννα μ' κι' ἡ μάννα τ' στοὺν ἴδιουν ἥλιου ἅπλουναν τὰ σκ'τιά, βρέθ'καμαν κὶ προυτουξάδερφοι. Γιὰ τ'ν ἀϊπιθιώρησ' τοῦ «Πανόραμα», οὐρή, σ' κραίνου, νουγᾶς γιὰ δὲ νουγᾶς, οὐρὲ κ'τουμόγια; Τ'ν παίζ'νι στοὺ θεγιατρουν ἀπ' πῆγα προυψὲ τ'ν νύχτα ἔτσ' γιὰ νὰ χαζέψου κανιὰ στάλα, γιατὶ τώρα τοὺ θέρου ἡ κάμερή μ' δὲ σκών' ἄνθρουπου· τὰ κ'νούπια σὰν τριπουκάρ'δα κὶ κάτ' κουργιοὶ σὰν κὶ νᾶνι γουρ'νόπ'λα θριφτάρια οἱ ἀφ'λότ'μοι σ' κάνουν ἰέμφουδου, ὄντες γύρ'ς νὰ κοιμ'θῆς κὶ σ' ἀλλάζ'νι τοὺν ἀνανία. Γιὰ δαύτου τοὺ λ'πὸν πῆγα κι' ἰγὼ στοὺ θέγιατρου. Μ' ἔβαλαν νὰ κάτσου σὶ μίνια θιουρίγιουν, πρώτ' θέσ' κατάστρουμα μαθές. Στρώνουμι σὶ νιὰ καρέγκλα, ξαπλώνου τ'ν ἀρίδα μ', στρίβου κὶ νιὰ τσ'γάρα κὶ ἰπισκουπῶ τὰ ἰπὶ τοὺ πάλκου τικτινόμινα, ὅπερ τουρλοὺ τουρλοὺ μανιφατοὺρις, μ'σόγδυτις κι' ἄλλιες οὐλόζαρκις οἱ θεουτοὺμπες, σὰν κὶ βρίσκουνταν σπῆτι τ'ς. μπινόβγιναν κι' ἔβγαναν τοὺν ἀγκλέουρα στὰ ξ.φουν'τὰ κὶ στ'ς μπαρτζουλαρίγις, κατὰ πῶς λιέει κι' οὐ σαρ-δγιουνύσιους. Κάπουτις μὶ τὰ πουλλά, βγαίν' κι' ἕνας φ'στανιλλᾶς, ἀπ' τοὺν εἶδα κι' ἀναγάλλιασι ἡ ψ'χοῦλα μ'.

— Ἔλα, οὐρὲ σύντικνι, τ' χουγιάζου, σκούξ'του κανιὰ ψ'χοῦλα τοὺ Ρουμιλιώτ'κου νὰ φλιετ'ρίσ' ἡ καμδοῦλα μ', οὐρὲ μαστρανάγουλι γιατὶ μ' αὐτίνις τ'ς παληκαρακάξις κόντιψα νὰ μὶ πόρ' οὐ ὕπνους.

— Μιτὰ χαρά σας, μ' λιέει κι' ἀρχ'νάει νὰν τοὺ λαλάῃ.

Ἄειτι, οὐρὲ Ἀϊ-Πάντοι μ'—μιγάλ' ἡ χάρ' σ' —τ' ἦταν ἰκειὸ σὰν ἄν'ξι τοὺ στουματάκι τ'; Ἀηδόνους ἤτανι, γαλιάντρους ἤτανι, ἅλουγου βαρβάτου ἀπ' χλιμιντράει κὶ βοῖζ' ἡ γὶς ὄντες τ' ἀπουλύκ'νι στοὺ γρασίδ'!! Τ' ἤτανι, μωρ' τ' ἤτανι, ἄνθρουπους δὲν ἤτανι. Πρώην κστσ'κουκλιέφτ'ς, τέους γαλατᾶ; κὶ νῦν κι' ἀεὶς ἰσχρουκιρδὸς κὶ Παριτζιάνους, λιέει, ἤτανι. Κι' ἔλιεγι τὰ κατουτέρου:

Ἰπουλοῦσα γιαοῦρτ' τουλουμουτοῦρ' ξιρὸ
κι' ἔβανα κὶ στοὺ γάλα κὶ ψύχα νιρό,
τοὺ προυΐ, σὰν ξυπνοῦσα, ἰέπιρνα παγανιὰ
τὰ σ'πτάκια κὶ τ'ς μάντρις κὶ τ'ν κάθι γιτουγιά.
Μ' κατέβ'κι ἰσχρουκιρδὴς νὰ γίνου
κι' ἀνιβάζ' ἀμέσους τοὺ τυρί,
τοὺν παρᾶ ἰφθὺς μαζεύου κὶ τοὺ δίνου
γιὰ τὴ Λόντρ, τὴ Ρούμ, κὶ τοὺ Παρί.
Οὐρὲ στοὺ Παρίσ' τ' εἶδαν τὰ μάτια μ' π' λιές
τὶ γλιέντ' τὶ μιθῦσ' τὶ γ'ναῖκις μὶ χάρις πουλλιές.
Ἡ μίνια σ' κραίν' κὶ πέφτ' μέσ'στ'ν ἀγκαλιά σ'
κι' ἡ ἄλλ' σὶ τραβᾷ κὶ βρέσκης ἶν τοὺ ἅμα τοὺν [μπιλλιά σ'.
Τώρα γίνηκα νέους κὶ σουστὸ φιγουρίν'
μὶ σακκάκι τ'ς μουδὸς κὶ ψαθάκι κὶ σκαρπίν.
Τὶπρουσκλήσεις σὶτσάγια μιτὰ γ'ναῖκις τσιτσίδ'
μὶ πτιφούργια κὶ κέϊκ σὰν μπουμπὸτ μὶ σταφίδ'.
Πααίνου στοὺ μπὰλ μὶ τοῦ ψ'λό μ' τούρλα
κὶ σαμπάνια ἀνοίγου μιτὰ κρότ'
φέρνου νιὰ γερο βουλιὰ φρὰτς-φούρλα
κὶ χουρεύου στοὺ νῦχ' τοὺ φουξ-τρότ.
Χτὲς εἶδατὴ Σοῦζα ποὺ τόσις καρδοῦλιες χτυπᾶν
κὶ στέκουντι σοτζα μπρουστὰ τ'ς σὰν γκλίτσα [τσουμπάν.
Τὴν πῆρα κὶ πήγαμ' ὁμοῦ μιτ' αὐτὶς ἰγκαζὲ
κὶ μὲς στοὺ Ἀκταῖουν τῆς ἔδουκα ἰένα μιζέ.

— Γειά σ', οὐρὲ ντερντ'λῆ, τ' λιέου σὰν τέλιεψι, καλὰ τ'ν ἔκανις κὶ τ'ς τοὺν ἔδουκις. Κόλλα του νὰ σὶ φ'λήσου.

Ἰκεῖν' τ'ν ὥρα ὅμους ἡ παρόστασι' ἔπιρνι τέλους κι' ἔφ'γα γιὰ νὰ ἰπανέλθου δριμύτιρους.

Ταῦτα κὶ μένου

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

— Ἐὰν εἶνε ἀλήθεια ὅτι μία γυναῖκα εἶνε εὐεπίφορος εἰς τοὺς μεγάλους ἔρωτας, εἶνε ἐξ ἴσου ἀλήθεια ὅτι τῆς ἀρέσει λιγάκι καὶ ἡ περιφρόνησις, ἡ ἀκαταδεξιά. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ξεύρῃ νὰ παίρνῃ εὔκολα τὸ καπελλάκι του. Μερικὲς φορὲς ὠφελεῖ.

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΠΕΡΙ ΧΑΡΕΧΤΗΡΑ

Ρέ, δὲν τὰ ζβοῦ, ρὲ Μανιῶ λίαν, αὐτὰ τὰ ἀφ' ἑνοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου; Ὅλο ἐπιφυλάξεις σὰν τὴν Ἀμερικάνικια Γερουσία μοῦ κάνεις τώρα προσεχῶς, καὶ κάτι τέτοια εἶνε ποὺ δὲ μ' ἀρέζουνε μένανε—γιὰ νὰ ξέρῃς. Κι' ἂν θέλῃς νὰ χωρίσουμε τὰ τσανάκια μας νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καθαρὰ καὶ ξάστερα, γιὰ νὰ ξέρω κι' ἐγώ. Ἄντε νὰ πιάσῃς μπαλαμὸ ἐκείνονα τὸ μάπα ποὺ σὲ φέρνει βόλτα γιὰ νὰ κάνῃ ζοῦλα τὰ ψιλά σου, ὁ καρπαζοεισπράχτορας τῆς Πλάκας, καὶ τότες θὰ ἰδῇς τὶ ἀξίζει ὁ Βλάμης. Λίγοι εἶνε, ρὲ φαυλεπίφαυλη, ἐκεῖνοι ποὺ σπουδάξανε σὰν κι' ἐμένα τὸ θήλεο καὶ ξέρουνε νὰν τὸ κουβεντιάσουνε μὲ αἴσθημα—νομίζω; Εἶσαι τεκνάκι μὲ φιλότιμο; Σ' ἀγαπεῖ ἡ Ἡρακλίτσα σου μέχρι σουμπλιμέ; Οἰκονόμα την ὅσο μποροῦς, κοπάνα την ἐνίοτες φορές, γιατὶ ἔρωτας ἄνεφ μπεντάχι, εἶνε ἄνοστος σὰν τὴ σαρδέλλα δίχως λαδοπίπερο—μ' ἐνόησες; Κι' ἄμα ἔρχεσαι τέρτσος στὸν καβάλλο κι' εἶσαι φέξε μου καὶ γλύστρησα, νὰν τὴς παίρνεις δανεικὸ κανένα τουλάκι—σ' αὐτὸ δὲ σ' ἀντιλέω τὸ ὄχι. Μπαλαμοῦτι ὅμως καὶ νὰν τὰ κάνῃς πλακάκια μὲ τὴν πουρὴ γιὰ νὰν τὴν ἔξεμε ταλλέβεσαι τὴ χαιμοῦρα σου, αὐτὸ ποτές. Ἔτσι ξέρω γὼ νὰ βαστάω χαρεκτῆρα στὴ γκόμενά μου. Κι' ὅποιος θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ ἐμένανε περὶ γυναῖκαι, νὰ πάῃ πρῶτα νὰ σπουδάξῃ τὰ λουμπινίστικα στοῦ Τσυγγροῦ κι' ὕστερις νἄρθῃ νὰν τονε ξηγήσω πῖ καὶ φῖ — εἶπα!

Ὁ Βλάμης

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΚΕΜΑΛ

Ντὲν μ' ἀρέσει τὸ σοφᾶ,
ναργιλὲ ντὲν πίνει,
εἶμαι γὼ τὸ Μουσταφᾶ
ἀπὸ τὸ Ἀϊντίνι.

Ἀκονίζει ,ὀρέ, τὸ πάλ
καὶ τὸ τρέμει τὸ πόλι
εἶμαι γὼ τὸ Κεμὰλ
ποὺ τὸ ξέρουν ὅλοι.

Τὸ εὐρώπη σὰν κιμᾶ
τηγανίσει, κάψει,
καὶ σὰν γιαλαντζῆ ντολμᾶ
τὸ εὐρώπη χάψει.
Μέσ' στὸ Σμύρνη θὲ νὰ μπῶ,
κόσμο θὰ τραντάξῃ
θὲ νὰ γίνῃ μακελειὸ
κι' ἀπ' τὸ σφάξει-σφάξει
θὰ τρέξῃ θὰ τρέξῃ σὰν ποτάμι
καὶ ζεστὸ ζεστὸ
σαλὲπ ζεστὸ βραστό.

(Ἀπὸ τὸ «Πανόραμα» τοῦ κ. Μωραϊτίνη)

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Καλ. Ζευγώλη. Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. — Νεαρ. Σιδηροδρομικόν. Ἐξόφλησις ἐλήφθη Σᾶς ἐστείλαμεν δύο ἐπιστολάς σας. — Β. Κανελλόπουλον. Ὑπόλοιπον συνδρομῆς ἐλήφθη.— Ἀθ. Καλαντζόπουλον. Ἐνεγράφητε.— Ι. Μπόνον. Ἀνανέωσις ἐλήφθη. Γιὰ ὅσα γράφετε σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — Ἐλέν. Χατζηγεωργίου. Ἐνεγράφητε.— Ἀκροπόλ-ἐξπρές. Ἐδημοσιεύθη ὅπως τὸ εἴχατε. — Ε. Μανοῦσον. Δὲν ἐλήφθη. — Ἀναστ. Ἀθηνέλλη. Ἐνεγράφητε.— Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι. Ἀντίτιμον ἐλήφθη — Κοδέκ. Ἑκάστη λέξις στοιχίζει 10 λεπτά. — Γ. Ζήσην. Μολονότι ἀπαγορεύεται ἀπολύτως, ἐν τούτοις ἰδοὺ τὰ ἀρχικὰ Ε. Μ. — Μσίρ. Φιλιππίδου. Στέλλονται τακτικά· μήπως εἰς τὸ αὐτόθι ταχυδρομεῖον κατακρατοῦνται; Καθυστερηθέντα ἐστάλησαν ἐκ νέου.— Χ. Λαστίκ. Ἐχορεώθητε λεπτὰ 50.— Σάπφειρον, Ἀναστ. Μωραΐτ., ἡ Δὶς Νόρα ἔλαβεν ἐπιστολάς σας, εὐχαριστεῖ— Γιάννην. Ὁ Μητρούσης καὶ ἡ Γαρεμφοῦλα πολὺ εὐχαριστήθησαν ἀπὸ τὸ γράμμα σας. — Delamor. Διασκεδάζομεν ἀρκετὰ μὲ τὰ γραφόμενά σας. Γράφετε ὅμως τακτικώτερα καὶ μὴ ξεχνᾶτε πῶς πρέπει νὰ βάζετε καὶ γραμματόσημον, ἄλλως τοῦ λοιποῦ θὰ ἐπιστραφῇ τὸ γράμμα σας καὶ θὰ χάσετε τὸ φακελόχαρτον.— Δ. Ω. Δημοσιεύονται σήμερον. Σύμφωνοι.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι

Πεφουρκισμένος
εἰμὶ
καὶ γὰρ τὰ μάλα
ξερβοδυμιτεῖ
κοινῶς βλασφήματα
μεταβαῖνον τὰ πρήγματα
ἐλλείψει χρήματα
τὸ ὁποῖον
ὁ λόγος περὶ κεσατίων.
Καὶ γὰρ πῶς νὰ τὰ κομίσῃς
βόλτα, ἀδελφοί,
περικαλῶ πολύ,
ὅτε οἱ παγχάκιστοι
αἰσχροκελδοὶ
κυττῶνδες
νὰ ἐκβαλεῖν
καὶ ἐκ τῆς μιῦξ ζομίον
ὑπαγάγει
ἀνωτέρω ἤγουν ἀκριβοδικαίως τὸ ψωμίον
τὸ ὁποῖον
καὶ ἔσωθεν ἡ παραδεδαρμένη κοιλία
ἐμπαιζομένη τοῦ Καραϊσκάκεως ἡ συναυλία;
Οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ μαγειρέως
δηλώσεις ποιησαμένου σποδαίως
ὅτι σημερόθεν καὶ ἐφεξῆς βερεσέα οὐκ ἔχει,
ἄρα βρέχει
καὶ ἁμασία ἐρίγδουπος μὲ καθέχει
τὸ ὁποῖον
γιγνομένου ἢ οὐ Βολσεβῖκος πρὸς σφᾶξιν πλοσίων

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Τοῦ Χαχαμίκου ὑψηλοτάτων φανουργιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Ὁ Χαχαμῖκος ἐξαπατήσας τὸν κλητῆρα, εἰσεχώρησε κάποτε εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς πολὺ πλουσίου ἐφοπλιστοῦ, ἐλπίζων νὰ κάμῃ καλὴν πραμμάτεια.

— Καλημέρα σας, ἀφέντη τοῦ λέγει. Μήπως σᾶς χρειάζεται τίποτε καλὸ καὶ φτηνό; Ἔχω καλὲς πραμμάτειες.

—Δὲν χρειάζομαι τίποτε. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ξέρω ποιὸς σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ μπῇς ἐδῶ μέσα;

— Ἔχω ἕνα κολλιέ...ἀριστούργημα γιὰ τὴν κυρία σας, καὶ ὀκαζιόν, ..ἔχω ἕνα ἀδιάβροχο γιὰ σᾶς τέλειο.. ἔχω...

— Μόνον αὐτιὰ δὲν ἔχεις γιὰ ν' ἀκούσῃς ποὺ σοῦ λέω ὅτι δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε...

— Ἔχω κάτι ἀγαλματάκια γιὰ τὸ γραφεῖο σας...ἕνα χαλί...

— Ἂν δὲν ξεκουμπιστῇς ἀμέσως, φωνάζει ὁ ἐφοπλιστὴς ἀγανακτισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Χαχαμίκου, θὰ σημάνω τὸν κλητῆρα νὰ σὲ βγάλῃ ἔξω.

— Ἔχω κι' ἕνα τελειότατο κουδουνάκι γιὰ νὰ σημαίνετε τοῦ κλητῆρος σας, ἀφέντη, ἀπαντᾶ ἑτοίμως ὁ Χαχαμῖκος.

Καὶ ὁ ἐφοπλιστὴς καμφθεὶς τέλος ἀπὸ τὴν ἐπιμονήν του, ἠγόρασε τέλος πάντων κάτι, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ

***

Μιὰ ἄλλη φορὰ ποὺ ἐταξείδευε πάλιν ὁ Χαχαμῖκος, ἦταν κακοστομαχιασμένος καὶ ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἦρθε νὰ κάμῃ ἐμετόν. Ἀλλὰ τοῦ ἦρθε τόσον ἀπότομα, ὥστε δὲν ἐπρόφθασε νὰ κρατηθῇ κι' ἐλέρωσε μὲ τὸν ἐμετό του τὴν κυλότα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο δίπλα του καὶ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ. Ὁ Χαχαμῖκος βλέποντας τὸν πελώριον ἀξιωματικὸν τὰ ἐχρειάσθηκε, διότι ὅταν ἐξυπνοῦσε κι' ἔβλεπε τὴν κυλόττα λερωμένη, θὰ ἐθύμωνε. Κ'εἶχε κάτι μουστάκια ἄγρια αὐτὸς ὁ ἀξιωματικός! καὶ νὰ ποὺ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐξύπνησε καὶ ἀγρίεψε βλέποντας τὰ λερώματα. Ἀλλ' ὁ Χαχαμῖκος δὲν χάνει τὴν ἑτοιμότητά του, καὶ κλίνων μὲ ὕφος συμπαθητικὸν πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ λέγει: —Ἔ πῶς πᾶτε τώρα καπετάνιο μου;

— Μὰ πῶς; ἐγὼ τὰ ἔκαμα αὐτά;

— Ναί, κοπετάνιο μου... πρὸ ὀλίγου στὸν ὕπνο σας... μ' ἐλερώσατε καὶ λιγάκι μὰ δὲν πειράζει.

Καὶ ὁ ἀξιωματικός, πιστεύσας πράγματι ὅτι αὐτὸς ἦτο ποὺ ἤμεσε, ἐζήτησε συγγνώμην ὁπὸ τὸν Χαχαμῖκο.

Ο ΑΒΡΑΜΙΚΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΛΟΥΚΑ ΚΩΑΤΣΙΝΟΥ & ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΟΥΡΕΠΗ ΖΙΝΙΝΟΣ 2